

1969 MAREC ŠTEVILKA 3 LETO XVIII

Registered at the G.P.O. Sydney, for transmission
by post as a periodical.

D 1969 33

M I S L I

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

6 Wentworth St.,
Point Piper, N.S.W., 2027
Tel.: 36 1525

★

Naročnina \$3.00
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
P.O. Box 136
Double Bay, N.S.W. 2028

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
N.S.W. 2192. Tel. 759 7094

VESELO VELIKO NOČ

KNJIGE DOBITE PRI MISLIH

SHEPHERD OF THE WILDERNESS — angleška knjiga o Baragu — \$ 1.

REZINKA, povest iz Menišije — \$ 1.

ČLOVEK V STISKI, pisal psiholog Anton Trstenjak — \$ 1.

PREKLETA KRI — povest, pisal Karl Mauer — \$ 1.

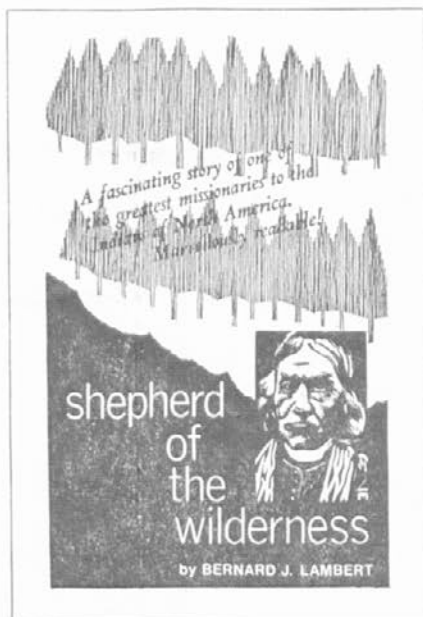
MALO SVETO PISMO — vezano \$ 1-50.

HERTA, povest baletke, pisal Janko Mlakar — \$ 1-25.

ROJSTVO, ŽENITEV IN SMRT LUDVIKA KAVSKA — poviest, pisal Marijan Marolt — \$ 3.

DESETI BRAT, povest, pisal Josip Jurčič — \$ 1.

KRALJICA DVEH SVETOV, pisal J. Kokalj, misijonar v Afriki — \$ 2.

LETO XVIII.

MAREC, 1969

STEV. 3

SLOVENIK — KULTURNA USTANOVA

Pismo iz Rima

KO MORE NAROD USTANOVITI in voditi najvišje kulturne ustanove: vseučilišče, akademijo znanosti in umetnosti, dozori. Tako se pridruži drugim narodom, čeprav so le-ti po številu večji, a morda notranje manj močni. Narod, ki mu manjka v boju za "živiljski obstanek" zunanje sile, jo more nadomestiti z notranjo, duhovno močjo. Roditi mora zadostno število sposobnih inteligentov, da ustvarjajo v znanosti in umetnosti, potem pa tudi posredujejo svetu in lastnemu narodu iz svojih zmožnosti.

Zgodovina priča, da je slovenski narod po svojem samostojnem življenju mlad, a v kulturi tako močan, da se mu ni treba sramovati pred nobenim drugim.

K zrelosti vsakega naroda more in mora doprinesti tudi Cerkev, ki ima sicer nadnaravni cilj, a posreduje z verskimi tudi kulturne vrednote človeškemu rodu. Zato so ji potrebni izobraženi duhovniki in laiki.

Nepristranski zgodovinar bo za Slovence mirno lahko potrdil, koliko so Cerkev in duhovniki doprinesli. Zelo velik je delež tudi na gospodarskem in družbenem polju. Videli so celega človeka, dušo in telo, ter mu pomagali k polnemu razvoju. Cilj pa je bil nadnaravni.

Tako pomaga Cerkev reševati narodu njegove probleme. Oznanja mu naravne resnice o poedincu in družbi, govori mu o naravnem moralnem pravu, govori pa tudi o nadnaravnem poklicu in dostojanstvu človeškega rodu.

Zato je razumljiv poziv, da bi tudi slovenska Cerkev zgradila zavod, kjer bi se duhovniki usposobili za znanstveno delo. Skrbeti mora za zadostno izobrazbo svojih duhovnikov. In kje to lažje doseže, kot na papeških univerzah v družbi z drugimi narodi. Zato potrebuje prostor, kjer bi se mogli v miru posvetiti študiju: zavod, ki spada med kulturne ustanove.

Čeprav se svet počasi zliva v enoto, bo vsak narod ohranil svoje osobitosti, ki jih potem posreduje drugim narodom. Zato je potreben stik z drugimi. V Rim prihajajo z vsega sveta, da se srečajo pri skupnem delu v znanosti in umetnosti. Na vsaki rimski univerzi lahko srečate zastopnike vseh narodov. Tako morejo drug drugemu pomagati k razgledanosti v svetu in se naučiti medsebojnega spoštovanja in tudi ljubezni.

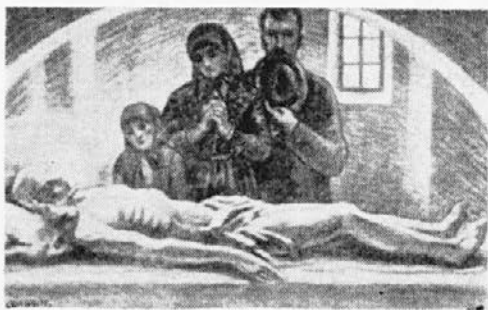
Tudi Slovenci imamo svoje posebnosti, ki nam jih je Bog dal, Moramo jih ohraniti. Zato je zelo potreben miren prostor tudi onim, ki bodo kmalu prevzeli duhovno skrb za nas.

Ker se bo število slovenskih slušateljev na papeških univerzah vedno bolj množilo, bomo tudi vedno bolj čutili potrebo, da se zgradi zanje poseben zavod, ki bo pa tudi dostojno predstavljal slovensko Cerkev v svetu. "Slovenik" moramo pozdraviti in podpirati ne samo kot zavod, ki bo nudil slovenskim študentom na papeških univerzah zatočišče, ampak tudi kot slovensko kulturno ustanovo.

Msgr. Ignacij Kunstelj — vrhovni dušni pastir slovenskih izseljencev.

BOŽJI GROB

Niko Kuret

SEVERNO OD JERUZALEMSKEGA MEST-NEGA obzidja se vzdiguje osamljen grič, Kalvarija. Zohodno od njega se vrstijo na vsako stran skalni obronki. V njih so imeli Jeruzalemčani svoje grobove. Znana nam je cela vrsta starojudovskih grobov, ki so vsi vsevani v živo skalo. Vsak ima najprej odprto vežo, iz nje pa prideš v majhno sobico, kamor so polagali mrliča.

V sobici je bila po dolgem ob steni iz skale izklesana nekakšna klop, na katero so položili truplo.

Judje so imeli sicer še drugačne grobove, toda grob Jožefa Arimatejca je bil takšen. Pred nizko odprtino v skalni steni je bil težak okrogel kamen, ki je zapiral vhod v grobnico. Ta kamen so veliki duhovniki, kakor poroča evangelist Matej, še zapečatili, ko je Jezusovo truplo ležalo v grobu. Po poročilu evangelista Marka so v nedeljo zjutraj pobožne žene našle kamen odvaljen in na njem je sedel angel. Evangelist Janez pripoveduje dalje, da sta prihitela Peter in Janez. Janez je vstopil samo v vežico, se pripognil in pogledal skozi odprtino. Videl je, da trupla ni več. Peter je pa šel prav v grobno votlino in videl v njej zvite rjuhe.

Razumljivo je, da so prvi kristjani s posebno ljubeznijo obiskovali Kristusov grob. Rimski cesar Hadrijan je pa dal ves prostor zasuti in na vrh postaviti tempelj boginje Venere. Cesar Konstantin je slednjič dal krščanstvu svobodo. Okoli leta 330 je dal podreti Venerin tempelj, odkopati ves grušč in tako je bil spet odkrit Kristusov grob.

Nad takó odkriti grob je dal cesar postaviti veliko cerkev — cerkev Božjega groba. Stavbenik nove cerkve groba ni pustil pod zemljo. Vso skalo je dal obsekati in nastala je nekaka skalna hišica, stara grobnica je pa ostala v njej nedotaknjena. V nekem starem poročilu iz 7. stoletja beremo opis božjega groba v tej obliki:

“V sredi okrogle cerkve je okrogla hišica, izsekana v eni in isti skali. Pred vrati je kos tistega

kamna, ki je nekdanj zapiral votlino. Obdelan je na štiri ogle. Drugi kos rabi za oltarno mizo na zahodni strani iste cerkve. Vhod v grobnico je od vzhoda. Zunaj je cerkev vsa pokrita z izbranim marmorjem, vrh pa je okrašen z zlatom in nosi velik križ. Znotraj je na severni strani Gospodov grob, vsekan v isto skalo, a zvišan za tri dlani nad tlemi hišice. Grob je dolg sedem čevljev in njegova jama je ravno primerna za človeka, ki leži na hrbtu. Znotraj grobnica ni z ničemer okrašena. Na stenah se še vidijo sledovi železnih cepinov, s katerimi so delavci izsekali votlino. Prostora je pa v njej toliko, da lahko devet mož stoji moli. Od temena nemajhnega moža do stropa je še poldrug čevljev. Tudi grob sam je brez okrasa. Kamen, iz katerega sta grob in votlina izsekana, je belsate barve, pomešan z rdečo”.

Tako pove opis groba iz časov, preden so v Jeruzalem prihrumeli Perzijci in cerkev požgali, a grob ni utrpel škode. To se je pokazalo, ko je biznatiški cesar Heraklij cerkev obnovil.

Leta 637 so Jeruzalem zasedli mohamedanci. Sprva so svete kraje puščali pri miru. Šele egipčovski vladar Al Hakem je leta 1010 dal cerkev božjega groba podreti do tal in razdejati tudi prvotni Kristusov grob. Kristjani so si sicer kmalu izposlovali dovoljenje, da si postavijo novo svetišče, a stare grobnice, pravega Kristusovega posmrtnega počivališča — ni bilo več . . .

Kristjani so morali napraviti le posnetek iz rezanega kamna. Tako je nastala zdaj nekaka kapela okrogle oblike s ploščnato streho in stolpičem na vitkih stebrih. Romarji, ki so v Jeruzalemu videli ta posnetek prvotnega Kristusovega groba, so prinesli zamisel o tem v Evropo. Po raznih krajih so začeli postavljati božje grobe in pri njih opravljali pobožnosti. — (“Praznično leto Slovencev.”)

DR. ANTON TRSTENJAK PIŠE O "DOBREM ČLOVEKU"

Profesorja dr. Trstenjaka, ki uči na bogoslovni fakulteti v Ljubljani, poznamo pri MISLIH najbolj kot psihologa. Že večkrat smo kaj ponatisnili iz njegovih številnih knjig. Preteklo jesen je ljubljanski BOGOSLOVNI VEŠTNIK prinesel njegovo globokomumno razpravo pod naslovom: Vera v božjo navzočnost in naš čas. Iz te razprave naj tu na kratko pozvame Trstenjakove misli o "dobrem človeku." — Ur.

PRED VPRAŠANJEM, KAKO NAJDEM POT DO BOGA, se postavlja danes vprašanje, kako najdem pot do brata, do svojega bližnjega, do sočloveka. Gre za božjo navzočnost sredi človeške družbe, gre za dinamično božjo navzočnost v človeških osebah, v družbi, ki jo delajo okoli nas, v delu in prizadevanju, s katerim uveljavljajo sebe in svoje osebne življenjske cilje.

Neki zelo preizkušen mož, ki je šel skozi štiri letno azijsko koncentracijsko taborišče, je zapisal življenjsko pretresljiv in hkrati prepričljiv stavek: "Iskal se svojega Boga — in se mi je umaknil; iskal sem svojo dušo — in je nisem našel; iskal sem svojega brata — in sem našel vse tri."

Tu najdemo uresničitev besed sv. Pavla: "Nihče izmed nas ne živi sebi; če namreč živimo, živimo Gospodu". (V pismu Rimljanom). Živimo Bogu v človeku; kadar izkazujemo dobroto drugemu, se sproži v njem ta uvidevnost; kadar pa drugi nam izkazuje dobroto, doživljamo mi neposrednost te božje navzočnosti.

"Red dobrega človeka".

Kitajci na Formozi imajo najvišje državno odlikovanje pod imenom: Red dobrega človeka. S tem ravnanjem izražajo pravo življenjsko pojmovanje dobrote, obenem pa nadčutno globino, ki jo vzhodna miselnost globlje dojame kot zapadno razumarstvo. S tem najvišjim državnim odlikovanjem je bil pred leti počaščen tudi slovenski misijonski zdravnik na Formozi (dr. Janež.)

Ko je neka kitajska izobražena deklica brala o misijonarjevem odlikovanju, jo je tako prevzele, da je poslala darilo, ki ga je bila prejela od očeta za rojstni dan, misijonarju, ki naj ga pokloni svojemu najbednejšemu pacientu. Zdravnik ga je dal bolniku, ki mu je malo prej amputiral obe nogi. Bolnik je bil zaradi te nesreče tako obupan, da si je hotel vzeti življenje. Ob tem darilu je bil

pa tako ganjen, da je ves nasmejan vzkliknil: Še so dobri ljudje na svetu! Kitajska deklica je pa zdravnika za "protiuslugo" prosila, naj jo pouči v katoliški veri.

Če splošni zakon smotrnosti človeku odpira pot do Boga in mu ga v stvarstvu odkriva, tedaj je dobrota prav taka pot, ki človeku odkriva pot do človeka; v dobrem človeku pa potem obenem prepoznavamo odsvit božje dobrote. V človeku srečati Boga, se pravi: srečati ga v dobroti, ki je v človeku.

V tej zvezi dobi odstavek evangelija o Jezusovem nasičenju pettisočglave množice v puščavi povsem drugačen naglas, nego ga navadno slišimo. Pogosto se namreč kritični ljudje izzivalno sprašujejo, češ: če je res storil Jezus takrat tak čudež, zakaj ga ne ponovi še danes, pa "bomo verovali". — Takim ljudem moremo odgovoriti z miselnostjo, ki jo je imel francoski zdravnik Dubois s svojim geslom: Kirurg rano zašije, Bog jo pa ozdravi.

Tudi danes in skozi vse čase se še vedno nadaljuje čudežno pomnoževanje kruha in puščavi, ko iz številnih pšeničnih zrn rastejo cela polja pšenice. V tej rasti se razvija proces, ki mu ne bomo znali dati nikoli odgovora ne na vprašanje kako, še manj pa na vprašanje zakaj. To čudovito pomnoževanje je tako rodovitno, da na Zapadu odvisne zaloge žita razsipno zapravljajo (pred drugo svetovno vojno so jih sipali v morje!) Torej Bog-človek s čudeži še nadaljuje, le ljudje ne izpolnjujejo njegovega povelja, ki ga je ob onem čudežu dal učencem: "Poberite kosce, da se kaj ne konča!" To se pravi: razdelite jih pravično vsem ljudem, tudi tistim, ki trenutno niso blizu, a zato tem bolj trpijo lakoto.

Le z izvršitvijo tega povelja se Jezusov čudež v puščavi zgodi do konca. Človeštvo je ob Bogu-človeku sodelavec ob njegovih čudežih in soustvarjalec, ne samo v delih civilizacije in tehnike, ampak predvsem tudi v delih dobrote. Dobrota je, ki zna čudovito pomnožitev kruha v zemeljski puščavi pravično razdeliti.

A prav zato, ker človek s tem čudežem ne sodeluje, ker mu manjka resnične dobrote — zato tudi ne vidimo božjega čudeža, s katerim se vedno na novo ponavlja, da je "Bog obiskal svoje ljudstvo." Božji čudež ostane tako dolgo skrit pred človeškimi očmi, dokler ga človek po Jezusovem naročilu ne dopolni. Šele dopolnitev božjega čudeža s človeško dobroto napravi iz njega "vidno znamenje," zakrament, sveto znamenje, v katerem in po katerem človek prepozna in doživlja božjo navzočnost sredi sveta — tudi današnjega.

ŽIVLJENJE S KRIŽEM

Ksaver Meško

(Poslano)

Dragi p. urednik. V knjižici "Znamenje križa" sem našel tudi naslednji spis, ki je vzet iz Meškove knjige MIR BOZJI. Prepisal sem ga in prepis pošiljam za MISLI. Zdi se mi, da je to branje kakor nalašč za veliki ali sveti teden, ali pa za kadar koli. — Peter Bizjan.

VSE ŽIVLJENJE SEM KOPRNEL z največjim hrepenenjem po enem. Po tolažbi in srčnem miru.

Kadar uprem pogled nazaj v prehojene steze svojega življenja, vidim za seboj križev pot. Sam sem stopal ves čas po tej otožni poti, sam sem nosil križ. Nikogar ni bilo nikjer, da bi mi ga pomagal nesti vsaj trenutek. Da bi mi dal kdo tolažilno besedo, večje bogastvo bi mi dal, kot so vsa zemeljska kraljestva.

A nikoli miru, nikjer tolažbe. Odložil sem včasih križ ves nejevoljen in sem zavil s steze. Z veliko močjo mi je zahrepenelo srce tja dol v loge in gaje, kjer so hodili srečni ljudje. In šel sem k njim, k srečnim in blaženim. Hotel sem odpreti srce na široko toplim žarkom in dušo brezskrbnemu veselju. A veselje ni maralo najti poti v mojo dušo. Srečni pa so me gledali začudeni, sama radovednost je zvenela iz njih vprašanj, drugi so se obračali k meni s sočutjem. "Tujec je, popotnik, ubog romar".

A jaz sem molčal. Čutil sem se ponižanega in osramočenega, ker sem zašel v to radostno družbo nepovabljen gost. Bežal sem ranjen in užaljen iz cvetočih logov. Spoznal sem, da niso zame. Tam zunaj je moja pot, tam ob strani življenja. Tam, kjer se vije križev pot brez konca in kraja.

Zadel sem znova križ na ranjene rame in stopal po stari stezi. Križ je postal vse težji. Sovražiti sem začel pot, ki sem stopal po nji. Kdo ve, kje je cilj, kje tih mir. Zagledam pa nekoč moža pred seboj. Tudi on je nesel križ, a mnogo težje, kakor je bil moj. Blesteča svetloba žari od moža in od križa. Lije na vse strani. Stopal sem hitreje in hitreje. A razdalja med nama je ostala vedno ista.

Tujec je izginil med cipresami. Dospel sem do ovinka. Ob brvi je stalo znamenje, preprost prastar križ. Zazrl sem se v trpečega Boga in vse misli mi je pretreslo vprašanje.

"Glej, ali ni šel pred menoj in je nesel križ ta, ki je razpet na njem?"

Strmel sem v lice Odrešenikovo in sem se zgrudil kakor brez moči na rosno travo. Oklenil sem se križa in sem vzdihnil iz globočine srca: Povej, ali nisi šel ti pred menoj?

In glej, prikimala mi je v odgovor s trnjem kronana glava.

"Šel sem pred teboj".

"In križ si nesel?"

"Nesel. Iz ljubezni do tebe, da je lažji tvoj križ."

Premagan od večne ljubezni, ponižan v prah, ker ljubezni nisem umel in sem dvomil o njej do sedaj sem dvignil kakor odpuščanja proseč in kakor v zahvalno molitev roke visoko h Križanemu.

"Gospod, verujem v tvojo vsevečno ljubezen!"

Kakor bi vzhajalo tesno za njim plemeneče sonce, se je zasvetil obraz Odrešenikov.

"Veruješ?"

"Verujem z vsem srcem in vso dušo."

"In kaj naj ti dam za to?"

Usmiljenja in ljubezni poln je bil glas Gospodov.

"Mir, moj Bog, tvoj mir!"

Še z večjo milobo se je uprlo vame oko Gospodovo. Še mileje in bolj ljubeče je odgovoril v tihem šepetu: "Pri meni ga najdeš vsekdar".

Danes umevam, česar nisem umeval in spoznal dolgo, vsa sreča našega življenja je le v tem, da se križa ne branimo, ampak ga sprejmemo vdano in ga nosimo z ljubeznijo.

Iskal sem nekdanj tolažbe pri ljudeh, sodil sem, da je srečni mir doma v veselem smehu njih, ki hodijo z roko v roki tam v pravljicnih gajih in logih, v radostnem siju sonca in ljubezni. Zdaj spoznavam: varal sem se. Zato ne iščem več miru in sreče med šumnim svetom. A tudi ne obupavam več.

Kadar sem od življenja ponižan, kadar sem od prevar in trpljenja upognjen, poklekнем v tihih nočeh pred znamenje križa, da zaprosim Gospoda tolažbe in miru. In glej, ob nemirno trepetajoči svetlobi sveče se razjasni trpeče lice Zveličarjevo, oči se mu odpro in z veliko, vseobsegajočo ljubeznijo v srce, na ustih mu zatrepeta mehki izraz sočutja in usmiljenja. Kakor bi tolažil bolnega otroka, mi govori nežno in ljubeče: PAX!

In v moje srce tolažilno lije tih mir — MIR BOZJI.

POMEN VELKONOČNEGA ŽEGNA

F. S. Finžgar

VSE POMITO, VSE POMETENO. Na javorovi mizi je pogrnen bel prt. Na prtju pisan jerbas. Otroci stoje okrog mize.

Mati prinaša. Najprej velik kolač. Ves rumen je kot pšenično polje. Postavi ga kot prvega v jerbas.

"To je spomin Kristusove trnjeve krone. On — trnjevo krono, mi — sladko pogačo! Bog, bodi zahvaljen za tvojo sveto krono!"

Nato prinese pet pirhov.

"To so petere bridke rane Jezusove. Pet kapelj njegove svete krvi. Sveta Kri, bodi počesčena stotisočkrat!"

Za obod jerbasa zatakne tri korenine hrena.

"Glejte, otroci, to so strašni žebelji, ki so pripeli Zveličarja na križ. Kadar ste hudobni in me žalite, z vsakim grehom kakor s kladivom udarite znovič na žebelj, da križate Kristusa!"

In nato zadehti pleče in gnjat. Otroci se dvigajo na prste.

"Tudi meso in blagoslovljeno, ki pomeni jagnjička, samega Jezusa, ki je bil za nas zaklan."

Jerbas je napolnjen. Mati ga rahlo zagrne s čipkastim prtčcem, ki je ob robu ves poln šopoteljev. Tako stoji jerbas na mizi. Sama lepota in sama skrivnost ga je. Družina še stoji, gleda in molči.

Mati-svečenica je dokončala obred. Njene besede še pokojno plavajo nad jerbasom. Svete so, božje so . . .

IMIGRANTSKA NOVICA

P. Valerijan

Ko je pred nekaj meseci avstralski minister za imigracijo, Mr. Snedden, obiskal Jugoslavijo z željo po novih imigrantih, je zaenkrat prišlo do naslednjih dogovorov:

Iz Jugoslavije lahko pridejo v Avstralijo na račun avstralske vlade SAMSKA DEKLETA (za vožnjo plačajo le \$ 25 same, ali pa njihovi sponzorji tu).

Glede starosti teh deklet so naslednji pogoji:

1. Starši, živeči v Avstraliji, lahko dobijo iz domovine hčerko, ki je stara vsaj 15 let.
2. Sorodniki in zaročenci lahko sponzorirajo dekleta stara najmanj 16 let.
3. Prijatelji in znanci lahko sponzorirajo dekleta, ki so stara vsaj 18 let.

Ostale informacije in tozadevni formular št. M161 dobite na uradu za imigracijo.

PRIPOMBA: Tudi konzulat je poslal našemu listu to informacijo in v še kar prilično dobri slovenščini. Le zadnja vrstica se glasi: "Ova odločba je pravoveljavna." Naj drugič zapišejo: Ta odločba je pravno veljavna! — Ur.

Misli, March, 1969

V SPOMIN NA OBISK

ŠKOFA DR. JANEZA JENKA

DARUJEMO

Za Slovenik

\$50: N.N.; \$20: Pavel Nikolič; \$6: N.N.; \$5: Ivan Kovačič, Mirko Cuderman; \$4: Marija Katič, L. Mozetič; \$3: Stanko Zitterschlager; \$2: Janez Mihelčič, Ivan Kavčič, Ignac Ahlin, Peter Bizjan; \$1: Alojz Macedonni, Janez Urh (Vic.)

Prisrčna hvala! Nadaljujmo, za veliko stvar darujemo!

P. Basil Tipka

BARAGA HOUSE Tel. 86 7787

19 A'Beckett St., Kew VIC. 3101. Tel. 86 8118

★ NEVERJETNO HITRO JE MINIL februar, marec bo pa menda prav tako in — velika noč bo tu. Torej bo treba še danes napraviti tudi velikonočni spored. . .

★ Pust je letos pobodel dva naša znana fanta. Seveda sta morala dati tudi za fantovščino, če sta se hotela odkupiti, saj sta oba bivša člana družine Baragovega doma. Oba sta se poročila na isti dan: na soboto pred pustno nedeljo, 15. februarja. **Rudi Koloini**, eden naših vodilnih zidarjev pri gradbi cerkve, je doma iz Plač in krščen pri Sv. Križu pri Vipavi. Njegova izvoljenka je **Ivanka Vadnjal**, doma iz Zagorja na Pivki. Lani v oktobru sem računal, da bo to prva poroka v novi cerkvi. A Rudija je prehitel čas pri zidavi lastnega gnezda in je moral poroko odložiti. Zdaj sta pa le stopila pred oltar cerkve sv. Cirila in Metoda. — Drugi ženin tega dne je naš znani **Maks Korže** (za šalo smo mu včasih rekli "cesarsko-kraljevi mežnar"), ki se je končno le ojunčil in rekel "da" svoji izbranki **Alojziji Bele**. Maks je bil rojen in krščen v Stopercah, nevesta pa rojena v Tržišču in krščena pri Sv. Križu pri Rogaški Slatini. Iskrene čestitke obema paroma.

Nisem še omenil poroke, ki je bila 4. januarja v cerkvi sv. Mihaela v Traralgonu, Gippsland: **Margareta Vouk** iz znane Voukove družine je dobila zakonskega druga z imenom **Geoffrey Lang**. Nevesti rojstni kraj je Krško, krščena pa je bila v Vidmu. Čestitamo!

★ Moram reči, da se naši mladi pari predvelikonočne dobe še kar drže: vsako leto po pepelnici ponehajo poroke, le tu in tam kakšna tiha. Ta čas se mi zdi kot počitnice, saj je za vsako poroko dosti pisanja dokumentov. Ker tu v Avstraliji vsaka cerkvena poroka obenem velja pred državo, mora duhovnik za vsako izpolniti tudi vse državne papirje in se seveda držati vseh državnih predpisov. Državni predpis je, da morata zaročenca podpisati prvi poročni dokument vsaj osem dni pred

poročnim datumom. Enako je državni predpis, da mora imeti ženin vsaj osemnajst let, nevesta pa vsaj šestnajst. Do izpolnjenega 21 leta se ne moreta poročiti brez pismenega dovoljenja staršev.

Naj poudarim na tem mestu, da ne bom za nikogar kršil državnih ali cerkvenih predpisov. Zakon je resna stvar in komur je kaj zanj, bo s svoje strani sodeloval, da bo vse prav. Ne bo zato izgubil potrpljenje in brž tekel v macedonsko cerkev, kot se je nedavno zgodilo. Kako je mogel tam pravoslavni duhovnik v par dneh vse urediti, mi je res uganka. Saj menda državni predpisi o porokah veljajo tudi za druge cerkve, ne le za katoliško. . .

★ Še krste zadnjega meseca: **Frank Matija** je sinko v družini **Franja Briševca** in **Marije r. Juraja**, ki so ga 1. februarja prinesli iz Reservoirja. — Na svečnico je bil krst **Štefana Johna**, prvorojenca družinice **Johna Cara** in **Beverley June r. Schultz**, Oak Park. — 16. februarja je krstna voda občila **Marijo Valentino**, novi prirastek družine **Janeza Mihelčiča** in **Valentine r. Frlic**, West Newport. — Dne 2. marca pa so iz Prestona prinesli **Zdravka**, sinčka **Venceslava Remca** in **Gracijele r. Zlatič**.

Iskrene čestitke vsem družinam! Kajne da boste poskrebili, da bodo imeli otroci tudi dobro krščansko vzgojo?

★ Dela pri cerkvi gredo bolj počasi. Razen nekaj del na električni napeljavi je končan strop v straniščih in zdaj čaka pleskarjev Imam nekaj obljub, da bi jih le tudi držali. Rad bi pred majem končal tudi oder v dvorani.

Dvorano bo tukajšnje Slovensko društvo porabilo za svoj **Filmski večer** v soboto 15. marca, **Slomškova** šola pa pripravlja **Materinsko proslavo**, ki jo bomo imeli tretjo nedeljo v maju (18.maja). Filklorna skupina vadi ob večerih in nas bo zopet prijetno razveselila. — Za prvo majsko nedeljo (4. maja) se nam obeta **Cerkveni koncert** katerega vstopninski darovi bodo šli na račun naših orgel. — O vsem tem boste podrobneje obveščeni v prihodnjih številki.

★ S posebnim dovoljenjem sem prestavil postaje križevega pota iz stare kapelice na dvorišče pred lurško votlino in jih blagoslovil prvi petek v postnem času, ko smo križev pot prvič molili. To postno pobožnost imamo redno vsak petek ob pol osmih zvečer. — V cerkvi pa bom ta teden blagoslovil in namestil začasne križe, ko podob še nimamo. Kot smo z božičnimi darovi pokrili stroške za zvonove, tako bomo z velikonočnim darom zbrali za štirinajst postaj.

★ Četudi točnega računa za zvonove še nimam, je božična nabirka ceno zvonov brez dvoma pre-rasla. Nabrali smo \$ 1,150-00. Poleg tega imamo v fondu še \$ 221-69. Dolgov je precej; nekatere bom moral pokriti s privatnim posojilom, ker ne bodo mogli dolgo čakati. Na dolg bo šla tudi vsota, ki bo ostala od nabirke za zvonove. Še enkrat prisrčen Bog plačaj vsem darovalcem!

★ Zvonove smo postavili na časten prostor na desni pred oltarjem, kjer čakajo dneva slovesne blagoslovitve. Marsikdo je že potrkal nanje in preizkusil njih glas. Videl sem slovenskega očka s solzo v očeh, ko je njegova vela roka ljubeznivo božala bron. Videl sem slovensko mamico, kako se je sklonila in zvon poljubila . . . Tako drag pozdrav domovine so nam ti trije zvonovi. Razumem, da ne bomo smeli mnogo zvoniti zaradi so-sedov in mirnega predmestja Kew. Vendar so zvonovi naši — prišli so za nami iz rodnih krajev. Ka-

dar koli bodo zazvonili, nas bodo spomnili na večnost.

★ Kdaj pa bo slovesnost blagoslovitve zvonov? Nadškofijski vikar za novonaseljence, melbournski pomožni škof John N. Cullinane bo med nami na **velikonočno nedeljo popoldne**. Če bo lepo vreme, bo ob treh opravil sveto mašo pri lurški votlini, nato bo pred cerkvijo slovesna blagoslovitev. Tako se bodo zvonovi prvič oglasili ravno vstalemu Zveličarju v čast.

Želim in pričakujem, da se bomo za to izredno slovesnost zbrali v velikem številu. Tudi ne sme manjkati nobena narodna noša. Zopet bomo preživeli popoldne, ki ga ne bomo zlepa pozabili.

★ Vsem bralcem želim že zdaj prav iz srca obilico velikonočnih milosti. Vstanimo k novemu življenju kot zvesto božje ljudstvo! — Zdaj pa naj sledi naš letošnji

VELIKONOČNI SPOVED

MELBOURNE: Na **cvetno nedeljo** (30. marca) slovesna služba božja z blagoslovom zelenja (oljčne vejice boste dobili pri nas) pri lurški votlini v Kew ob **desetih** dopoldne. Slovenske butarice posebej dobrodošle!

Na **veliki četrtek** (3. aprila) maša ob **sedmih zvečer** pri lurški votlini. Pred mašo prilika za spoved.

Na **veliki petek** (4. aprila) ob enajstih dopoldne pobožnost **križevega pota** na prostoru pred votlino. Obredi velikega petka ob **sedmih zvečer** pri lurški votlini. — Obakrat prilika za spoved.

Na **veliko soboto** (5. aprila) imamo vse obrede s polnočno mašo velikonočne vigilijske pri lurški votlini v Kew. Začetek obredov ob pol enajstih. Po polnočnici **VSTAJENJE** s procesijo, nato blagoslov velikonočnih jedil. Prinesite s seboj tudi stekleničke za novo blagoslovljeno vodo! — Prilika za spoved vso veliko soboto in zvečer od devetih dalje do začetka obredov.

Na **velikonočno nedeljo** (6. aprila) maša ob desetih v cerkvi. Popoldanska slovesnost se prične ob **treh** pri lurški votlini: sprejem škofa, peta maša, procesija pred cerkev, slovesna blagoslovitev zvonov. Posebej vabljene narodne noše!

Velikonočni ponedeljek, torek in sredo po veliki noči v naši cerkvi NI maše, ker bom v Južni Avstraliji. —

ST. ALBANS: Velikonočna spoved v **torek** velikega tedna (1. aprila) ob 7.30 zvečer v cerkvi Srca Jezusovega. — Pridite v Kew k obredom in zlasti k blagoslovitvi zvonov!

NORTH ALTONA: Prilika za spoved v **soboto** pred cvetno nedeljo (29. marca) ob sedmih zvečer v cerkvi sv. Leona Velikega.

GEELONG: Velikonočno spovedovanje **veliko sredo** (2. aprila) od sedmih zvečer dalje v cerkvi Sv. Družine, Bell Park. Zlasti za velikonočno nedeljo popoldne ste vabljeni v Kew. — Redna slovenska maša v Bell Parku na Belo nedeljo (13. aprila) ob 11:30.

BALLARAT: Prilika za spoved v stolnici sv. Patrika v **ponedeljek velikega tedna** (31. marca) ob sedmih zvečer.

MORWELL, Gipslend: Prilika za spoved **vpetek** pred cvetno nedeljo (28. marca) ob sedmih zvečer v cerkvi Srca Jezusovega.

ADELAIDE, S.A.: Naša služba božja **velikonočni ponedeljek** (7. aprila) popoldne ob **štirih** v cerkvi Srca Jezusovega, Hindmarsh. Prilika za spoved od dveh dalje in po maši.

BERRI, S.A. ima v svoji farni družini kar lepo število Slovencev. Obiskal jih bom po vsej verjetnosti na poti v Adelaido za praznik sv. Jožefa, da bodo lahko opravili velikonočno dolžnost. (V prejšnji številki Misli po pomoti najavljena maša na Jožefovo v Kew odpade zaradi mojega obiska Južne Avstralije!)

NOVI - ZVO - NOVI

Dr. Ivan Pregelj

(Nadaljevanje)

KACAFURA JE BIL S SVOJIM UČINKOM na Petačkine živce povsem lahko zadovoljen, kajti s solzami ga je prosila, naj pride še katerikrat in da ni treba, da bi prišel samo ob nedeljah. To je Kacafura tudi obljubil in Petačka ni bila toliko slepa, da ne bi videla, kako fini trgovec včasih postrani pogleda domačo hčer.

Zato pa je rekla mati hčeri nekega dne:

"Oh, Tina, ti si misliti ne moreš, kako prijeten je ta Kacafura."

"Zelo prijeten!" je odvrnila hči nekam zelo glasno.

"Toliko ve!" je hvalila mati.

"Ve, ve!" je pritrdjevala hči.

"In študiran je, pa vendar prav domač in ponizen, in varčen in priden. Ne kolne, ne kvarta, ne pije in še lep je."

"Zelo prijeten človek," je rekla v drugič hči.

Bog ve, koliko veselja bi bil začutil Kacafura, če bi bil slišal pohvalo iz Tininih ust. Pa je očitno hotela nesreča, da ni slišal tega Kacafura, nego Zlatoper, ki je sedel zunaj v veži za kozarcem vina. Žalost ga je obšla in jeza. Udaril je s kozarcem ob mizo, da se je Petačka vsa stresla.

"Ježeš, kdo tako razbija?"

"Zlatoper", je odvrnila hči nekam namenoma in stopila iz kuhinje v vežo.

"Surovina!" je godrnjala Petačka.

Zlatoper pa je vrgel drobiž za vino na mizo. Rekel pa ni nobene, kar vstal je in hotel iti.

"Ali že greš?" je vprašala Tina nekam prijazneje.

"Grem!" je odvrnil osorno.

"Pa pojdi, če še zbogom ne rečeš!"

"Zbogom!" je zamrmral, povsili klobuk na oči in odšel. Tolik je bil, da se je tema napravila, ko je

šel skozi vrata. Tina pa se je vrnila v kuhinjo in tedaj je rekla mati:

"Veš kaj, Tina, kar pusti tegale zabitega voznika, ki ga ni drugega kakor ošabnost. Bog ve, da bi se na tvojem mestu prikupila Kacafuri".

"Tisto pa ne, mati", je zdaj protislovlila svojemu prejšnjemu vedenju Tina.

"I no, saj ne rečem, da letaj za njim ali da se nanj obešaj", je branila svojo postojanko mati, "to ti pa že lahko povem, da možu ugajaš. Malo boječ se mi zdi sicer, zato mu pridi do polpota naproti. Prav prijeten človek je."

In zopet je zatajila Tina samo sebe s trdo vratnim molkom, ki bi mogel seveda pomeniti dvoje, bodisi tiho soglasanje z materinim mnenjem, bodisi lepo krščansko pokorščino otrok do staršev. Petačka je pa še tistega večera zaupala svoje misli možu. Petač je, kakor smo rekli, z levim očesom malo križem gledal, govoril in mislil pa naravnost in brez ovinkov in je dejal:

"Stara si in kruljeva, pa še nisi pametna. Pusti Tino pri miru, že ve, kaj dela. In to ti povem, le nič ne hvali preveč tistega tvojega Kacafura. Ali kdo ve, odkod je in kaj ima? Tudi ni treba Tini finega moža, nego moža, ki je nekaj vreden."

Petačka je v stotič potožila, kako da je ravno ona dobila tako neprijaznega moža in da je li greh, če privoščiti Tini prijaznejšega.

"Prijaznost gor, prijaznost dol," je odvrnil naravnost in brez ovinkov mož, "od prijaznosti ne bo sita. Zlatoper pa je mož kakor se tiče, in jo bo znal s čim rediti."

Tako sta prišla Petač in Petačka resno navzkriž. On je držal s Tonetom, ona s Kacafuro. Končno pa je bilo Petaču, ki je kljub negotovemu pogledu govoril naravnost in brez ovinkov, dovolj in je rekel Zlatoperu:

"Tone, mislim, da nisi slep. Kacafura pogleduje za Tino. Ali se boš ti, tak fant, ustrašil tega škrica?"

Zlatoper je skomiznil z ramana in odvrnil:

"Kaj pa hočem, če ga ženske marajo!"

"Kdo ga mara?"

"I no, vaša Tina", je odvrnil kaj žalostno Tone.

"Vražje babe!" je odgovoril brez ovinkov Petič, ki je slepo verjel Zlatoperu in v svoji poštenosti niti misliti ni mogel, da ženske ne govore tako naravnost in brez ovinkov, kakor on ali pa Tone. In zato, ker je bil slabe volje, zato je ježnil:

"Pa ti je že prav, Tone, zakaj pa tako nepremišljeno ženitev in zvonove po ustih vlačiš?"

"Prav mi je," je odvrnil skromno in pokorno Zlatoper. (Bo še)

POGOVOR Z ANGELOM

Vladimir Kos, Tokio

Ali so tudi tebe spravili
v zbirko pravljic,
ljubi angel varuh moj?
Saj ne razumejo, kaj je življenje.

Ko sem še majhen bil,
mi je mamica v mestu rekla:
"Vsak Bogu je kakor kralj;
spremlja ga
s svojim nevidnim poslancem".

Najbrž si komaj skrili smehljaj,
ko sem vprašal jo nekoč:
"Zakaj so angeli v belih pižamah?
Kot štorcklje letijo?"

Veš, da je rekla:
"Zjutraj očeta slikarja vprašaj!"
A zakaj nenadoma skrila oči je,
v predpasnik jokaje?

PISMO IZ KANADE

Toronto, 3. febr. 1969

Dragi rojaki v Avstraliji. —

Z zanimanjem in veseljem sem bral v MISLIH in tudi drugod o lepih slovesnostih, ki ste jih imeli o priliki obiska škofa dr. Jenka pri vas. Iskreno o posebnosti Melbournu na odprtju in blagorazpustitvi lastne cerkve. Tukajšnji mesečnih "Božja beseda" je pohvalil zamisel, da je imel g. škof ob svojem obisku kratke misijone v raznih naselbinah. Pisano je bilo, da naj bi tudi slovenski škofje, ki pridejo na obisk v Kanado, nekaj takega naredili.

Tudi med Slovenci tu v Torontu je vse polno verskega in narodnega življenja. Duhovnih vaj za verskega in fante, ki jih je vodil p. Fortunat iz Lemonata, urednik lista Ave Maria, se je udeležilo 70 mož. Fantje, ki so že tukaj zrasli, so bolj težko sledili skupnim govorom. Za nas druge je pa bilo vse odlično.

Slovensko župnijo Marije Pomagaj vodijo trije duhovniki in vsako nedeljo so štiri službe božje. V preteklem letu je bilo pri fari dohodkov nekaj čez 52.000 dolarjev. Na dolg so odplačali 8.000, čez 52.000 dolarjev. Na dolg so odplačali 8.000, čez 52.000 dolarjev pa znašajo blizu 7.000. Kako obresti na ostali dolg pa znašajo blizu 7.000. Kako versko in narodno zavedni so tukajšnji rojaki, se lahko razvidi iz testamenta, ki ga je naredil Ivan Mehle, ki je nedavno umrl. Volil je cerkvi \$1.000, revezem v fari \$ 300, slovenskim misijonarjem po svetemu \$ 400, SLOVENIKU v Rimu \$ 300, slovenskemu društvu TABOR \$ 300. Lepo vsoto je pustil tudi za sv. maše.

Misli, March, 1969

Zelo živahno življenje vlada tudi po dvorinah, cerkvenih in društvenih. Pevski koncerti odraslih in otrok so pogostni, ob raznih spominskih prilikah se vrše slavnostne akademije z zelo pestrim programom, vmes pa banketi in podobne prireditve. Ker sta v Torontu dve slovenski fari in ena blizu v Hamiltonu, je dovolj tekmovanja med njimi, kje bodo vse najlepše napravili. Tudi o poučevanju otrok v materinščini bi se dalo obširno pisati. Iz Montreala je prišel v Toronto bogoslovec Matija Balažič, vstopil v tukajšnje bogoslovje in upamo, da bo čez dve leti imel novo mašo.

Imamo seveda še ostro zimo, ko to pišem, mraza in snega ne manjka. Vi v Avstraliji imate pa preveč sonca, ki pri nas samo tu pa tam malo pokuka skozi oblake.

Kanada je nameravala letos imeti spet razstavo v Montrealu pod imenom "Man and his World". Imela bi trajati 5 mesecev in prav tam, kjer je bil EXPO 67. Zdaj so to razstavo odpovedali — mesto Montreal nima denarja za kaj takega. Izkazalo se je, da je EXPO 67 pustil mnogo milijonov deficita.

Vse rojake, posebno osebne znance in prijatelje, najlepše pozdravljam in že zdaj voščim vsem veselo alelujo!

Vdani Lucijan Mozetič.

Izpod Triglava

PISMO IZ DOMOVINE pravi med drugim: "Še vedno nas ni minil strah pred morebitnim vdodom sovjetskih tankov v našo deželo. Čutimo, da se ta strah vzdržuje po volji z najvišjega mesta med našimi vladarji. Ponavljajo se trditve, da bomo pokazali v primeru napada drugačen odpor kot ga je pokazala Češkoslovaška. Ljudske množice misel precej splošno odobravajo. Na drugi strani se nam pa zdi, da ni take nevarnosti. Vriva se nam misel, da vodilni le hočejo s strahom pred vojno držati narod na vrvici in odvracati njegove misli od kaj drugega, na primer od težav pri gospodarski reformi."

OD VRŠIČA PRI KRANJSKI GORI vodi skraj po ravnem divna gorska pot nad dolino Trente do Špičke pod Jalovcem. Vožnja traja kake tri ure. Od Bohinjskega jezera vozi v planine najprej nihalka, potem pa dve sedežnici do višine 1800 m. Voznina je 1,100 starih dinarjev gor in nazaj. V Kokri nad Kranjem je bilo nekdanj 750 ljudi, zdaj jih je samo še 240. Vse odhaja v mesta ali v tujino za zaslužkom.

ZDENKO ROTER, profesor ljubljanske univerze in eden najbolj priznanih komunističnih ideologov Slovenije, se rad ponaša tudi z globokim poznanjem krščanstva. Dandanes je mož pripravljen celo na "dialog" s krščanstvom. Nekoč je pa "dialogiral" z ljubljanskim škofom Vovkom. Kako, je škof sam povedal pozneje marsikomu: "Mesece in mesece dolgo sem vsako noč trepetajoč čakal, kdaj pride čas okoli polnoči, da zaslišim telefon. Ko sem slušalko dvignil, se je redno oglasil na drugem koncu žice ukaz: Tu Zdenko, gospod škof! Boste malo prišli k nam. In sem moral na zaslišanje na primer v Tacen." — S takimi zaslišanji in z znanim zažigom na novomeški postaji so uničili komunisti zdravo kmečko korenino, kot je bil Ribičev Anton iz Vrbe. (Glas K.A.)

SMRTNIH PROMETNIH NEZGOD je bilo v Sloveniji preteklo leto 468. Poleg teh je bilo kakih 7,000 manj usodnih. Za vzrok navaja uradna izjava zlasti vinjenost in neprevidno prehitvanje na javnih cestah. Izračunali so, da so prometne nezgode oškodovala Slovenijo za kakih 35 milijonov dinarjev.

PREDSTAVNIKI KOROŠKIH SLOVENCEV so se odzvali povabilu uradne Ljubljane in so prišli na obisk za dva dni, 24. in 25. januarja letos. Predstavljali so obe svoji kulturno-politični organizaciji: Narodni svet in Zvezo slovenskih organizacij. Sprejel jih je predsednik izvršnega odbora Stane Kavčič. Besedo sta imela v prvi vrsti predsednika koroških slovenskih skupnosti, dr. Vošpernik in dr. Zwitter. Stane Kavčič je v svojem govoru priznal, da se komunistični vladarji Slovenije v preteklosti niso dovolj zavzemali za povezanost z rojaki v zamejstvu.

TRŽAŠKA REVIJA "MLADIKA" je v preteklem decembru zapisala o tržaškem radiu: Med vsemi oddajami v letu je gotovo božični spored naše radijske postaje najvažnejši. V vse predele Slovenije in vasi in mesta zunaj slovenske republike bodo zvenele božične melodije in se bo oznanjal božični evangelij. Po teh uvodnih besedah sledi dolg božični spored tržaškega radia za vse božične in še pobožne dni, ki je izredno bogat in priča, kako zelo so se v Trstu potrudili, da bi rojakom onstran meje nadomestili, kar jim leto za letom odredka domača vladajoča gospoda.

MED ŽE USTALJENIMI BOŽIČNIMI točkami so na tržaškem radiu izvajali povsem nove, ki so jih pripravili sočasni literarni delavci in delavke. "Kraško zgodbo" je napisal Alojz Rebula, "Božično osrečenje" Vinko Beličič, "Deklica pod božičnim drevescem" Lučka Peterlinova, "Božično pravljico naših dni Franc Jeza, "Slovensko božično liriko" Marko Kravos, "Tematiko Gospodovega rojstva v filateliji" pa Sergij Vesel. Upajmo, da so v matični Sloveniji mogli veliko tega programa slišati.

V TRSTU JE UMRL dr. Engelbert Besednjak v starosti 74 let. Bil je precej dolgo bolan. Rajni je bil goriški rojak in splošno znan časnikar ter politik. Svoj čas je bil urednik "Edinosti" v Trstu, kasneje "Goriške straže" v Gorici. Leta 1924 so ga izvolili za poslanca in je v rimskem parlamentu krepko zastopal slovensko manjšino v Italiji. Drugo svetovno vojno je preživel v Belgradu, na kar se je vrnil v Trst in tam nadaljeval politično delo v prid Slovincem. Ustanovil je "Novi list" in mu bil odgovorni urednik do smrti. Pokopali so ga na mirnem pokopališču ob spremstvu več duhovnikov in številnih drugih žalujočih rojakov.

V BENEŠKI SLOVENIJI bi bilo nujno treba zboljšati gospodarsko stnje, ki je v silno slabem položaju, pa centralna ter pokrajinska vlada nimata smisla za pomoč tej zapuščeni deželici. Tako

se je pritožil v Trstu na seji pokrajinskega sveta poslanec dr. Drago Štoka. Med drugim je dejal: Treba bi bilo tudi izdelati načrt za ustanovitev krajevne industrije pohištva, sadnih produktov, kostanjevega lesa. Pri Čedadu ali v Špetru ob Nadiži bi bilo treba ustanoviti industrijsko področje, da bi bilo tam zaposlenih več domačinov.

V OTOLEZU NA PRIMORSKEM postavijo vsako leto v cerkvi jaslice, ki zavzemajo kar četrtno cerkvene notranjščine. Bolj pravilno bi se reklo: Betelehem, ker je votlina Jezusovega rojstva stisnjena med bogate palače. Take "jaslice" je zamislili župnik Berce, sodelovala je vsa fara in vsako leto znova sodeluje, da se "Betelehem" spet postavi. Gradbeni material za mesto in hlevček so

same — škatlice od vžigalic. Vsa fara jih zbira, letos so jih potrebovali za povečanje kar 18,000. Figure v hlevcu in okoli so iz lesa in so jih izdelali domači rezbarji.

O GORŠETOVIM RAZSTAVI v New Yorku, ki je bila omenjena v naši februarški številki, je poročalo tudi DELO v Ljubljani. Ugotovilo je, da je razstavo oznanil Ameriki in svetu tudi radio v Washingtonu. Nato piše: France Gorše se je preselil v Ameriko pred 20 leti, prej je pa delal v Trstu in Ljubljani. Prihodnje leto misli spet obiskati domovino in morda bo tudi uresničena že nekoč izražena želja, da bi na večji razstavi v domovini prikazal svoja dela.

SLOMŠKA NA OLTAR

Med največjimi Slomškovimi zaslugami za vero in narod je gotovo ustanovitev Družbe sv. Mohorja v Celovcu. Prvi poskus se mu ni obnesel.

Avstrijska vlada je prošnjo za dovoljenje odbila. O tem je sam slovensko javnost obvestil z naslednjimi besedami:

"Da je naša prošnja za društvo izdajanja dobrih knjig ovržena in sicer ne da bi se vzrok povedal zakaj? boste še videli. Meni je skoz to težko breme odvzeto, pa tudi dobri stvari dno izbito. Posamezni preženemo svoje moči in obnemoremo. To tudi vidijo sovražne moči in ustavljajo vse dobro z domišljijami vsake baže. Vendar me to ne bo nikako rzadrževalo, delati v višjo čast božjo in v blagor tistega ljudstva, med katero me je Previdnost postavila. Naše vodilo bodi: Malo govoriti, veliko delati, vse potrpeti. Drugi mi hudo zamerijo, ker se toliko za slovenščino upiram. Mnogi so trdili, da se mi slovenstvo očita. Pa mene to očitanje ne moti. Mislim, da vsak naj dela po svojih okoliščinah, ali se svetu dopade ali ne — Slovenka me je rodila."

Molimo, delamo in darujemo za to, da bi Anton Martin Slomšek bil prištet med blažene in svetnike. Njegova zadeva je v Rimu in postopek gre svojo pot. Nadaljujmo s svojim sodelovanjem, zlasti z molitvijo. Za Avstralijo je Slomškov nadomestni postulator p. Valerijan Jenko, 66 Gordon St., Paddington, NSW 2021. V vseh zadevah Slomškove beatifikacije se obračajte nanj!

HELEN KELLER:

ZGODBA MOJEGA ŽIVLJENJA

Priredila Marija N., Melbourne

V.

VELIKO DOGODKOV MI JE OSTALO v spominu iz leta 1887 potem, ko se mi je duševnost tako nenadoma prebudila. Nič drugega nisem počela, samo otipavala sem in preučevala vse, kar so dosegle moje roke. Učiteljica mi je povedala imena predmetov in kakšni rabi služijo. Vsak dan bolj sem se čutila povezano z vsem svetom.

Ko je zacvetela pomlad, me je gdična Sullivan vzela ven na polje, kjer so ljudje pripravljali zemljo za novo setev. Na bregu reke Tennessee sem sedela v topli travi in sprejemala prve nauke o blagostih božje narave. Zvedela sem, kako sonce in dež napravljata, da vse rastline poženejo iz zemlje, da je vsako drevo po svoje lepo in koristno. Mnoga imajo okusen sad. Zvedela sem, kako ptički delajo gnezda, kako veverica in srna in lev najdejo svojo streho nekje na svetu. Zmerom bolj sem se veselila, da smem živeti na tako zanimivem in lepem svetu. Davno preden sem znala narediti najbolj preprost račun s števili, me je učiteljica seznanila z lepotami dehtečih gozdov, z rastjo travnatih bilk in z obliko rokice moje male sestrice, da sem vedela za vse jamice in vzbokline na njeni dlani.

Sem pa v tistem času doživela tudi to, kako kruta zna biti lepa narava. Nekega dne sva se z učiteljico vračali z dolgega sprehoda. Večkrat sva počivali pod kakim drevesom ob potu. Nazadnje pod češnjo že blizu doma. Senca je bila sijajna in ni bilo težko splezati med veje. S pomočjo učiteljice sem obsedela na veji ob deblu. Bilo mi je prav lepo. Učiteljici je prišlo na misel, da bi kar tam imeli malico namesto šele doma. Naročila mi je, naj bom popolnoma mirna, ona pa skoči domov po okrepičila. Zvesto sem obljubila in ostala sama.

Čez čas se je nenadoma ustavila sončna toplota in jaz sem vedela, da je nebo vse črno. Toplota je bila zame toliko kot svetloba. Od zemlje gor mi je čudno zadišalo. Zavedela sem se, da je to vonj, ki ga zemlja daje iz sebe vedno pred nevihto z gromom in bliskom. Tesno me je zgrabilo pri srcu. Počutila sem se do kraja osamljena na vsem svetu. Bila sem popolnoma mirna in pogreznila sem se v

mrzlo grozo. Kako sem zaželela, da bi bila učiteljica spet nazaj!

Nekaj časa je bilo vse čudno mirno, potem je nenaden pretres razgibal češnjo. Še tesneje sem se oprijela veje in se stisnila k deblu. Drevo se je majalo sem in tja. Zahotelo se mi je, da bi skočila dol, pa obšla me je nova groza. Veje okoli mene so me teple po glavi. Že sem mislila, da bom padla nekam z drevesom vred, ko me je učiteljica zgrabila za roko in mi pomagala dol. Čudovit je bil občutek, ko sem imela spet pod seboj trdno zemljo. Oklenila sem se učiteljice nad vse tesno in razmišljala, kako se narava kdaj pa kdaj spusti v boj s svojimi otroki.

Dolgo potem se nisem več upala splezati na kako drevo. Šele mnogo pozneje me je pritegnila cvetoča mimoza, da sem se spet opogumila. Bila sem sama ob poletni hišici, ko mi je čudovit vonj razdražil nosnice. Vedela sem, da je mimoza. Bilo mi je, kakor da je vonj lepe pomladi napolnil vse ozračje. Nagonsko sem stegnila roke in se napotila proti mimozi, ki je rasla, kot sem vedela, ob živi meji. Njene viseče veje, kot en sam vseobsežen cvet, so segale skoraj do tal. Zdelo se mi je, da sem zašla v pravi paradiz. Prerinila sem se skozi dež nežnih cvetov do debla. Za hip sem obstala nedoločena. Potem sem položila nogo na prvo vejo in se potegnila gor. Skorja na deblu je bila raskava in veje debele, pa nič za to. Imela sem občutek, da počenjam nekaj izrednega, plezala sem više in više. Dosegla sem nekakšen sedež pod vrhom, ki ga je moral nekdo napraviti davno poprej, in je bilo zdaj kot kos drevesa samega. Tam sem obsedela kot vrtna vila, tja sem se pozneje pogosto vračala, tam sem imela svetle misli in čudovite sanje pri belem dnevu.

VI.

Imela sem že ključ do jezika in zelo pridno sem ga rabila. Lahko je otrokom, ki niso gluhi, širiti si jezikovno znanje. Treba jim je samo loviti besede, ki padajo z ustnic odraslih, pa lepo napredujejo. Gluh otrok si mora pridobivati vse to po težavni poti. Toda naj bo pot še tako težavna, uspeh je čudovit. Kako nekaj velikega je, počasi priti od prvega mučnega zlogovanja do branja Shakespearjeve poezije!

Sprva, ko mi je učiteljica nakazovala razne novosti, sem stavila jako malo vprašanj. Zbranih misli še nisem imela, besedni zaklad je bil še skop. Ko se je nabralo v meni več in več znanja, sem neprestano popraševala. Kakšna novost me je živo spomnila na nekaj od prej poznanega, pa sem hotela vedeti, kakšni odnosi so med stvarmi.

Dobro se spominjam, kako sem neko jutro vprašala, kaj je ljubezen. Takrat sem znala še malo besed. Malo poprej sem našla na vrtu nekaj vijolic in sem jih prinesla učiteljici. Učiteljica me je na moje vprašanje skušala poljubiti. Jaz pa še nisem marala poljuba od nikogar, razen od matere. Nato me je samo nežno objela in zlogovala v mojo dlano: Ljubim Heleno.

Spet sem vprašala: Kaj je "ljubim".

Privila me je tesneje k sebi, pokazala na moje srce in rekla: Tukaj je. Tistikrat sem prvič zapazila bitje svojega srca. Vse to mi še ni nič pomagalo, česar nisem mogla otipati, je ostalo zame nerazumljivo. Skušala sem dognati. Duhala sem vijolice v njeni roki in sem vprašala: Ali je ljubezen miloba cvetic?

"Ne", je rekla učiteljica. Razmišljala sem še. Čutila sem sončno toploto na sebi. Dvignila sem roko in pokazala proti soncu:

"Ali je to ljubezen?"

Nisem si mogla misliti kaj lepšega kot sončna toplota nad nami. Vsemu življenju daje rast. Toda učiteljica je odkimala. Zelo sem se čudila, da mi tako učena ženska ne more pokazati ljubezni.

Nekaj dni pozneje sem bila zaposlena z urejevanjem kock, ki so bile različne velikosti, pa jih je bilo treba spraviti v simetričen red. Napravila sem veliko napak, na vse me je učiteljica z veliko potrpežljivostjo opozarjala. Končno sem sama od sebe zaznala nov pogrešek. Hotela sem ga popraviti sama. Obstala sem in se zamislila, kako bi moralo biti. Nenadoma mi je učiteljica začrkala na čelo: m i s l i .

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

in druge namene

§ 7: Žarko Lutman, Neim. Vic., § 5: Ivan Kosač, M. Mikuletič; § 4: Mario Jenko, Anton Ivančič, Ivan Kovačič, Justi Mrak, Iva Vajon; § 3: Anton Brne, Roman Ursič, Jože Petek;

§ 2: St. Petkovšek, Ivan Kavčič, J. Pahor, J. Pavličič, Fr. Pongrašič, S. Pregelj, D. Gustin, B. Zavnik, I. Maurice, L. Mlakar;

§ 1: Fr. Kristan, R. Bernes, J. Robar, J. Šajn, Gr. Pirc, K. Čargo, M. Jakša, št. Tomšič, M. Vihtelič, Fr. Baša, A. Pihler, A. Gjerek, St. Zitterschlagger, Al. Markič, M. Birska, Vl. Smagert, J. Urh, T. Šajn, R. Drčar, A. Vouk, Fr. Arnuš, M. Valenci, M. Golčman, P. Tonkli, Fr. Šiftar.

P. PODERŽAJ, INDIJA: § 10: Roman Ursič, p. Bernard; § 6: Vinko Tomazin; § 2: Ant. Stojkovič, Kata Cevc, Gracijan Pirc, Gabriel Pirc.

Misli, March, 1969

Zabliskalo se mi je v glavi, da človeški jezik pozna tudi besede za nekaj, česar ne moremo otipati. Kar se je torej godilo v moji glavi, so bile — misli! Otipati jih ne morem, poznam jih pa. Bilo je prvič, da sem se naučila tudi kakšno abstraktno besedo.

Spet sem se zamislila. Pozabila sem na kocke, začela sem misliti, če ni nekaj takega tudi ljubezen. Sonce je bilo ves tisti dan za oblaki, dež je rosil, pa prav takrat je sonce pokukalo izza oblakov in čutila sem njegovo toploto.

"Ali ni to ljubezen?"

"Ljubezen je nekaj takega kot so bili oblaki na nebu, preden je posijalo sonce", je rekla učiteljica. Potem je razlagala dalje:

"Oblakov ne moreš tipati. Lahko pa otipaš dež, ki prihaja od njih in daje rast. Dobro veš, kako se rastline vesele dežja po vročem dnevu. Tudi ljubezni ne moreš otipati. Čutiš pa milobo, ki jo ljubezen diha v vsako stvar. Če bi ti ne imela ljubezni, bi bila vsa nesrečna in še igrati bi se ne hotela".

Posvetilo se mi je. Spoznala sem, da so nevidne nitke napeljane med mojo dušo in dušami drugih. Ljubezen!

SLOMŠKOV SKLAD: § 5: Neimen.; § 1: Alojzija Macedoni. — Tako se je spet zbrala vsota \$ 50, za pirhe jo oddamo p. postulatorju za poslanje v Rim.

ZA DEKLICO V VIETNAMU: Anton Požar \$ 20; Neimenovana Vic. \$ 10. — Tema dvema se prav posebno zahvaljuje Pepe Matulj.

In prav vsem iskren Bog povrni, veselo Alelujo!

MOHORJEVKE NE SMEJO OSTATI!

Ne vemo, kako so šle mohorske knjige iz Celovca med ljudi v drugih nasebinah.

V SYDNEYU je težava v tem, da jih je pošta dostavila PO BOŽIČU. Tako smo izgubili priliko, da bi jih razpečali pri božičnih službah božjih in prireditvah.

Od doma do doma hoditi z njimi — saj le malo utegnemo. Še dosti jih imamo — toda NE SMEJO OSTATI!

Na razpogalo bodo ob velikončnih opravilih v cerkvah hin družabnih prireditvah.

Sežite po njih — zakaj bi letos šle manj ko druga leta? Cena 4 knjigam \$ 3.

P. Valerijan

“NAŠE ŽIVLJENJE”

Dr. Ema Pertl & žena

Ovire spolne vzgoje

OTROK OD ŠESTIH LET pa do začetka spolnega zorenja se za spolne zadeve ne zanima toliko kot se je zanimal v predšolski dobi. V času spolnega zorenja (pubertete) se otrok pogosto zapre sam vase ali išče pouka največkrat zunaj doma, če njegovi odnosi do staršev niso zares iskreni in dobri.

Vzgojna nesposobnost staršev ali nezdrave razmere v družini otroka odtujujejo in osamijo. Zato tudi med spolnim zorenjem le redkokrat skuša z njimi navezati tesnejše vezi. Zlasti nemogoče je to v družini, kjer otrok dan za dnem doživlja prepire med očetom in materjo ali je celo navzoč ob pretepih in žolčnem razpravljanju o nameravani zakonski ločitvi.

Oče ali mati snujeta novo zakonsko zvezo, v boju za novo “srečo” pa pozabljata, kaj se godi v srcu njunega nedoraslega otroka. Tako otroci le prepogosto čutijo, da so v breme, ko dobijo očima ali mačeho. V novih okoliščinah so bolj in bolj porinjani v stran, izločeni in osamljeni, kmalu so v lastnem domu — tujei.

NEKAJ ŽIVIH PRIMEROV.

I v a n je bil nemiren in slab učenec 7. razreda. Potožil je razredničarki: “Imam očima, ki me kaznuje zaradi slabih ocen, ko jih prinašam iz šole. Mama se je z njim sprla in odšla v Avstrijo. Zelo se bojim, da se ne bo več vrnila”.

Razredničarka ga je nagovorila, naj materi napiše pismo, sama bo pa tuj pripisala nekaj besed. Napisal je takole:

“Draga mama! Čudim se, da ne dobimo od tebe nič pošte. Kaj si mogoče bolna? Ali si pa na nas vse jezna? Veš, na mene pač ne smeš biti jezna, ker Ti nisem nič takega pisal, kar bi Te razžalilo. Mogoče pa Ti je tata kaj takega pisal, da nam ne pišeš več? Jaz si delam take skrbi, da najraje ne bi več hodil v šolo, ampak bi šel gor k Tebi, da bi vedel, kaj Ti je.

“Tudi v šoli se ne morem dobro učiti, ko ni več glasu od Tebe. Vsak dan pričakujem pošto od Tebe — pa nič. Ko pridem iz šole, najprej pogledam na kuhinjsko omaro, če je kaj pošte. Ko pa vidim, da je vse prazno, se ves žalosten obrnem in

odidem v mesto. Vrnem se šele malo pred tisto uro, ko pride tata domov, ki bi se zopet jezil, če me ni bilo doma. Če sem v mestu, vsaj malo pozabim na pošto in na Tebe. V srcu pa Te ne bom nikdar pozabil in Te ne smem pozabiti, ker si Ti edina, ki me lahko potolažiš.

“Pisala si nam, da boš prišla konec meseca, a sedaj, ko ni nič več glasu od Tebe, si mislim, da sploh ne boš več prišla v domovino in nas boš vse po vrsti zapustila. Prosim Te, piši mi na moj naslov, če na tatatovega nočeš, da bi vsaj vedel, če sploh še živiš. — Lepe pozdrave in poljube od Tvojega pozabljenega sina”.

Temu pismu, ki lahko gane pač slehernega, je razredničarka pripisala:

“Ko sem iskala vzrokov za neuspehe Vašega sina po prvi redovalni konferenci, mi je razkril svojo žalost zaradi Vaše dolge odsotnosti. Iz njegovih pristranih besed boste sami kot mati najbolj razumeli vso bridkost, ki jo čuti ob misli, da se morda ne bi več vrnil. Iskreno se pridružujem njegovi prošnji, ker sem prepričana, da mati na takó izrečene besede svojemu sinu ne more odreči in lahko premaga še tako hude ovire”.

V presenečenje in veselje obeh sta že po tednu dni prejela odgovor iz zamejstva. Mati se izgovarja na svoje delo in opravičuje svojo dolgo odsotnost. Niso važne razne drobne laži, h katerim se zateka, pač pa napoved njega prihoda.

To je osamljen primer, ko je bil otrok vsaj začasno rešen zmešnjave zakonskih zapletov. —

Včasih otrok vzgojitelju v šoli zaupno razkrije bedo svojega družinskega okolja. Kdo naj bi doma spolno poučeval otroka, ali mu dajal smernice za pravilne odnose med spoloma, če otrok piše o tem okolju tako:

“Pri nas doma ni mame. Mama živi v drugem mestu. Imam mačeho s katero se dobro razumem. Kličem jo kar Olga. Imam tudi polbrata in polsestro. Oba sta starejša od mene. Imata svojo mamo, ki živi z njima v precej oddaljenem kraju. Kako naj se obnašem do mačehe? Kličem jo po imenu. Očeta pa skoraj nikoli ni doma. Je v službi. Težko se pravilno obnašam.

“Moja mama je preprosta in lahko bi rekel, da je velik otrok. Imam jo seveda zelo rad. Bolna je in težko živi. Ko bi bil vsaj deset let starejši, bi nastopil službo in ji pomagal. Bil sem še mlad, ko sta se oče in mati ločila, pa sem že čutil, kaj se pravi sovražiti. Moji otroci kaj takega ne bodo čutili”.

Deček, ki je to pisal, je bil star 13 let. V njem se je nabralo toliko gorja in bridkega razočaranja, da bo težko težko našel prave smernice za nadaljnje življenje. —

In koliko trpi deklica, ki piše:

“Do 14 let me je preživljala samo mama. Lansko leto pa se je nenadoma pajavil oče. Bila sem zelo presenečena. Prosil je mamu odpuščanja in želel, da ga vzame pod streho. Priznal je, kako nesrečen je pri drugi ženi, ki pa noče ločitve, ker ima dva nepreskrbljena otroka”.

Deklica opisuje dalje, kako prihaja oče zdaj k njima in se izogiba svoje druge družine. Zaradi tega pride med obema ženama do pogostnih dejanskih spopadov. “Ker druga žena mami ne more do živega, je začela napadati mene. Ustavlja me na cesti, ko grem v šolo in menzo. Očita mi, da

jaz delam razdor v zakonu, vendar tega ne razumem. Daje mi grde priimke. Ko pridem domov, se vržem na divan in se bridko razjočem”.

Zopet druga deklica, Marjana, toži: “Do lani sem mislila, da je moj oče mrtev. Tedaj mi je mati povedala, da živi in je bil že večkrat poročen. Ker pa ni nikoli živel pri nas, ne čutim do njega nobene ljubezni. Mama ima večkrat živčni zlom in trajajo taki napadi po več dni. Zelo je nesrečna in zdi se mi, da se jih včasih kar blede”.

Kako naj taki otroci dobijo doma spolno vzgojo — ali sploh kakršno koli vzgojo?

120 LET OD PREŠERNOVE SMRTI

Umrli je v Kranju 8. februarja 1849. Novica se je hitro razvedela, v Ljubljani so jo oznanili vsi zvonovi. Natisnili so osmrtni list v slovenščini, ki je bil šele drugi, prvega je v materinščini sestavil prav Prešeren sam nekaj let prej prijatelju Smoletu.

Ob mrtvaškem odru so rajniku stali na častni straži slovenski visokošolci. Pokopali so ga na pokopališču v Kranju, tam so mu leta 1852 postavili kamnit nagrobnik. Mnogo pozneje je Prešeren dobil v Kranju spomenik, ki ga kaže pričujoča slika.

Misli, March, 1969

IZ “ZDRAVLJICE”

Prijatli, obrodile
so trte vince nam sladko,
ki nam oživlja žile,
srce razjasni in oko,
ki vtopi vse skrbi,
v potrlih srcih up budi!

Komu najpred veselo
zdravljico, bratje, čmo zapet?
Bog našo nam deželo,
Bog živi ves slovenski svet,
brate vse, kar nas je,
sinov sloveče matere.

Žive naj vsi narodi,
ki hrepene dočakat dan,
da koder sonce hodi,
prepír iz sveta bo pregnan,
da rojak prost bo vsak,
ne vrag, le sosed bo mejak.

Nazadnje še, prijatli,
kozarce zase vzdignimo,
ki smo zato se zbratli,
ker dobro v srcu mislimo;
dokaj dni, naj živi
vsak, kar nas dobrih je ljudi!

KAJ SE VAM ZDI O KRISTUSU?

CIGAV SIN JE?

(Mat. 22,42)

Vernim katoličanom je odgovor lahak. Vendar se je bati, da Kristusa premalo poznamo in malo vemo o njem. Pozabili smo. Prav bo, če ponovimo vsak mesec nekaj, kar so evangelisti o njem napisali. Poznanje Kristusovega življenja in delovanja bo poglobilo našo vero vanj.

Besedilo evangelijev imamo tu spodaj na levi strani, na desni pa pojasnila k besedilu, da nam bo lažje razumljivo. Priložena je zemljepisna karta Palestine, da lahko sledimo, kje se dogodki evangelijev vršijo.

Če pravimo, da smo Kristusovi moramo Kristusa kar najbolje poznati!

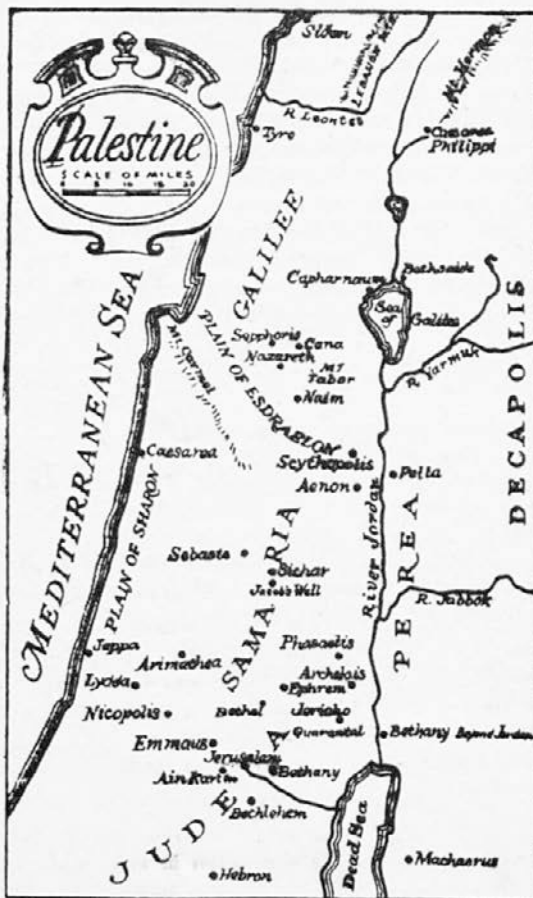
JEZUS NADALJUJE GOVOR

“Kadar pa pride Tolažnik, ki ga vam bom jaz poslal od Očeta, Duh resnice, ki izhaja od Očeta, bo on pričeval o meni. Pa tudi vi boste pričevali, ker ste od začetka pri meni.

“To sem vam povedal, da ne boste v veri omahovali. Iz shodnic vas bodo izbodbčevali; pride celo ura, ko bo vsak, ki vas umori, mislil, da služi Bogu. In to bodo delali, ker niso spoznali ne Očeta ne mene. A to sem vam rekel, da se boste spominjali, ko pride ura, da sem vam jaz povedal. Izpočetka vam nisem tega povedal, ker sem imel še ostati pri vas.”

POMOČ SVETEGA DUHA

“Zdaj pa odhajam k njemu, ki me je poslal, in nihče med vami me ne vpraša: Kam greš? Ker sem vam pa to povedal, je žalost napolnila vaše srce. Ali resnico vam govorim: za vas je dobro,

DA NE BODO V VERI OMAHOVALI

Kako se bo izpolnila Jezusova napoved o preganjanju njegovi učencev, ni bilo treba dolgo čakati. Čitajmo samo knjigo Apostolska dela. Bilo je kaj kmalu po Jezusovem Vnebohodu, da so kamenjali Štefana in v dneh Štefanovi smrti “je nastalo veliko preganjanje jeruzalemske cerkve; in razen apostolov so se vsi razkropili po judejskih in samarijskih krajih. Štefana so pokopali pobožni možje. . . Savel pajc zatiral Cerkev; hodil je po hišah, vlačil može in žene ter jih oddajal v ječo” — Ko je Savel postal Pavel, se je sam o vsem tem javno izpovedoval. Pa to so bili šele skromni začetki — kaj vse ve povedati zgodovina dveh tisočletij!

BREZ POMOČI BI OMAGALI

Nepričakovan je tu Jezusov očitok, da učenci ne sprašujejo, kam odhaja. Saj smo malo prej brali, da so o tem spraševali: Petter, Tomaž, Filip, Juda Tadej. Toda vse kaže, da je Gospod

da grem. Zakaj če ne odidem, Tolaznik ne bo prišel k vam; če pa odidem, vam ga bom poslal. In ko pride, bo on prepričal svet o grehu in o pravičnosti in o sodbi; o grehu, ker vame ne verujejo; o pravičnosti, ker grem k Očetu in me ne boste več videli; o sodbi pa, ker je vladar tega sveta obsojen.

“Še mnogo vam imam povedati, a zdaj še ne bi mogli nositi. Ko pa pride On, Duh resnice, vas bo vodil k popolni resnici; ne bo namreč govoril sam od sebe, temveč kar bo slišal, bo govoril in prihodnje reči vam bo oznanjal. On bo mene poveličal, ker bo iz mojega jemal in vam oznanjal. Vse, kar ima Oče, je moje; zato sem rekel, da bo iz mojega jemal in vam oznanjal.”

ZALOST IN VESELJE UČENCEV

“Še malo in me ne boste več videli, in spet malo, in me boste videli, ker grem k Očetu”.

Tedaj so nekateri učenci med seboj govorili: Kaj je to, kar nam pravi: še malo in me ne boste videli in spet malo in me boste videli? In: grem k Očetu? Govorili so torej: Kaj je to, kar nam pravi: malo? Ne vemo, kaj govori.

Jezus je spoznal, da so ga hoteli vprašati, in jim je rekel:

“O tem se sprašujete med seboj, ker sem rekel: Še malo in ne boste me videli in spet malo in me boste videli. Resnično resnično povem vam: jokali boste in žalovali, svet pa se bo veselil; vi boste žalovali, ali vaša žalost se bo spremenila v veselje. Žena na porodu je žalostna, ker je prišla njena ura. Ko pa porodi dete, ne misli več na bridkost od veselja, ker je človek rojen na svet. Tudi vi zdaj žalujete; a vas bom zopet videl in veselilo se bo vaše srce in vašega veselja vam ne bo nihče vzal. In tisti dan ne boste nič vpraševali.

Resnično resnično, povem vam: Ako boste Očeta kaj prosili v mojem imenu, vam bo dal. Dostojate nič prosili v mojem imenu. Prosite in boste prejeli, da bo vaše veselje popolno.”

MAŠNA MOLITEV TIHE NEDELJE

Prosimo te, vsemogočni Bog, ozri se milostno na svojo družino, naj jo tvoja dobroti vlada po telesu in tvoja zaščita ohrani po duši. Po Gospodu našem Jezusu Kristusu tvojemu Sinu, ki s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha Bog na vse veke vekov.

iz teh vprašanj bral v prvi vrsti zaskrbljenost vsakega vprašalca zase, ne pa za notranji pomen Gospodovega odhoda. Sama žalost, naj je bila še tako globoka, tu ni bila na mestu, ker je šlo za velike reči.

Sveti Duh, ki pride po Vnebohodu, sicer ne bo tako vidno in človeško-osebno pričujoč med učenci, kot je Jezus, toda njegova duhovna pričujočnost bo napolnila ves svet. Prišel bo prav od tam, od koder je prišel Jezus, nič “drugačnega” ne bo učil, le Jezusove nauke, ki so prav za prav Očetovi, bo poglobljal. Prodiral bo s svojo božjo močjo v poedine trde človeške duše in v večje ali manjše skupnosti, da se bo širilo in končno ustalilo na svetu božje kraljestvo, ki ga je prišel ustanavljati Kristus. Učenci bodo v nekaj urah doživeli, da bo Jezus obsojen pred vsem svetom kot zločinec in vreden krute smrti, po delovanju Sv. Duha se bo pa pozneje izkazalo, da je bil prav za prav obsojen “vladar tega sveta”.

NEKAJ URAH SMRTI — POTLEJ VSTAJENJE

Ko Jezus govori te besede, je že pozno v četrtek zvečer. Pač je res samo “še malo” do drugega dne, ko bo križan, mrtev in pokopan. Učenci ga potem nekaj časa ne bodo videli. Drugi “še malo” bo nekoliko daljši — od petka do nedelje — toda ko ga bodo videli Vstalega, se jim bo čakanje zdelo kratkotrajno. Saj jim je bil že napovedal, da bo vstal, naj se zdaj živo na to spomnijo. Če bi imeli to v mislih, bi ne spraševali, kaj pomeni tisto “še malo”. Pa so pač še vedno polni človeških slabosti in spomin jim rad odreče. Nov dokaz, kako dobro bo zanje, da pride Sveti Duh in jim osveži vse, kar so in še slišali iz Jezusovih ust.

Primeri o ženi na porodu je bila v stari zavezi večkrat uporabljena in od tam jo je Jezus vzal, ker je bila učencem znana. Iz te prilike naj povzamejo zavest, da bo njihova žalost — da, njihov obup — nad dogodki velikega petka obilno nadomeščen, ko se jim bo po Vstajenju spet pokazal živ in poveličan.

To bo zanje veselje, ki bo potem trajno. Vse preganjanje, ki se bo pojavilo in ne bo pojenjalo, vse bridkosti, ki jih čakajo zavoljo vere v Jezusa in zvestobe do njega, jim tega veselja ne bo moglo vzeti. Tedaj bodo tudi jasno spoznali, da je Jezus od Boga postavljen srednik med njimi in Očetom. Po njem, v njem in z njim je vse, le preko njega je pot do Očeta, le preko in v njegovem imenu se moramo obračati na Očeta v svojih molitvah. Cerkev nas po tem Jezusovem naročilu uči, da vse svoje molitve zaključujemo z znanimi besedami: Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

PREKMUREC V AMERIKI PRED KRIŠTOFOM KOLUMBOM?

“DRUŽINA” v Ljubljani

PREKMURJE SE SKORAJ IZPRAZNI v poletnih mesecih. Pravijo, da je pregosto naseljeno. To gotovo ne drži od marca do decembra, ko večina delazmožnih Prekmurcev zapusti svoje domove in odide s trebuhom za kruhom. To ni pojav samo obmejne Goričkega, pač pa celotnega Prekmurja. Prekmurci so kot sezonski delavci znani že od nekdaj. V predvojni Jugoslaviji so na sezonsko delo v glavnem hodili v poljedelske jugoslovanske kraje — v Slavonijo in Banat. Tam so v poletnih mesecih zaslužili v poljskih pridelkih — pšenica, kuruza in drugo — da so se lahko s svojimi številnimi družinami preživili skozi zimo. V povojni Jugoslaviji so nadaljevali svojo tradicijo, dokler ni bila odprta meja za inozemstvo. Ko pa se je odprla možnost za sezonsko delo v sosednji Avstriji, so začeli trumoma odhajati v tujino. Pa ne za vedno. Samo za sezono. Prekmurec ima strašno domotožje. Čeprav ga srečaš na vseh koncih sveta, se vedno vrača domov.

Krištof Kolumb in Odrančani

Zakaj pravzaprav toliko Prekmurcev zapuša svoje domove in odhaja na delo na tuje? Na prvi pogled se mi je zdelo, da bi prav vsi lahko našli delo doma na polju. Soboški dekan Smej mi je pojasnil:

— Velikokrat res ni prave potrebe, da bi morali iti na delo v tujino. Posebno se to ne zgodi v sami Murški Soboti in okolici, kakor tudi v Lendavi, ker dajeta ti dve mesti s svojo industrijo dovolj kruha za domačine. Drugače je na Goričkem in tudi drugod. Kmetije so majhne, družine velike, doma ni kruha za vse. Nekdo mora s trebuhom za kruhom.

Kuzmiški župnik Elijaš je dopolnil dekana:

— Iz Kuzme sta povprečno iz vsake hiše vsaj dva v tujini. Pri nas ni industrije. Dva kilometra imamo do avstrijske meje. Tam iščejo delavcev in dobro plačajo. Prevelika skušnjava za naše pridne ljudi. Pri nas gredo nekateri na delo iz resnične potrebe, mnogi pa zato, da bi jim bilo čim boljše in boljše. Zakaj pa ne. To jim vsi privoščimo. Le večkrat moram opozarjati svoje vernike na to, da mlajši ne smejo puščati že starih in “betežnih” staršev samih doma. Ti se potem preveč mučijo z zemljo. Saj delajo tako kot v mladih letih in prav toliko naredo, kot bi jih bilo doma pet.

Odranški župnik msgr. Kozar ima velike probleme ravno s sezonskimi delavci. Polovica njegove fare zapuša domove in odhaja v tujino. Pripovedoval je:

— Prekmurca najdeš povsod po svetu. O Odrančanu kroži celo anekdota: Ko je Krištof Kolumb odkril Ameriko, je tam že srečal Odrančana, ki je prodajal kašo. Fara Odranci šteje 1781 vernikov. Od teh jih je stalno v tujini na delu 27. Sezoncev pa je 58 fantov, 48 deklet, 183 mož in 18 žena. To so številke, suhoparne sicer, povedo pa veliko. Vendar pa to ni pojav samo zadnjega leta. Sezonsko delo je za Prekmurca že tradicija, brez sezonskega dela bi ne mogel živeti. Zemlja daje premalo za resnične potrebe, kaj pa šele za čim boljše in boljše življenje. Ljudje so se navadili na primerno visok življenjski standard. Če ga hočejo ohraniti, morajo pač na sezonsko delo v tujino.

Naslednje besede sem slišal od Zver Marije iz Odranec. Z možem sta sama, čeprav imata osem otrok, štirje so v Kanadi. Imajo svoje družine, domov ne morejo pošiljati pomoči, dva sta trenutno pri vojakihi, ena hči dela v Avstriji, ena je poročena. Oče je ostal doma in zidal novo hišo in gospodarsko poslopje, mati je šla po “peneze” v tujino.

Zelo redki so primeri, da sezonec zapravi težko prisluženi denar po gostilnah, čeprav se tudi to zgodi.

Ko sem malo bolje pogledal nove hiše, nova gospodarska poslopja, poljedelske stroje, sem začutil in pravzaprav zvedel, kaj Prekmurce žene v tujino po denar. Končno zelo zgovorno pričata tudi novi cerkvi v Kuzmi in Odrančih, ki sta v veliki meri narejeni iz žuljev domačih sezonskih delavcev.

Od mnogih sem slišal, da mladina odhaja na delo v tujino zaradi avantur, željna vedno novih doživetij. Išče zadovoljstva in samega sebe v tujini. Vendar sem prepričan, da ni tako. Žene jih resnična potreba, želja za čim lepšim in boljšim življenjem. Kdo bi jim to zameril?

Msgr. Kozarja skrbi za domača dekleta, ki se kaj lahko hitro spoznajo v tujini s fanti in se kmalu tudi poroče s tujcem. Boji se za srečo takšnega zakona, kjer sta oba zrasla v drugačnem okolju, navajena na drugačno življenje in pojmovanje. Verjetno pa se mladi lahko prilagode drug drugemu.

Tudi doma dosti dela

V času sezonskega dela je največ dela tudi doma, na domačiji. Najmočnejši in najboljši delavci odidejo z doma. Doma ostanejo starejši in otroci. Mladina do osemnajstega leta ne dobi potnega

lista za delo v tujini. Prepričan sem bil, da vsaj do osemnajstega leta vsi delajo doma. Hotel sem torej vprašati šestnajstletno dekle, kako dela potem doma, ko so starejši bratje, sestre in oče v tujini. Presenečen sem ob njenih besedah obstal:

— Saj tudi mene ni doma. Dokler ne dobim potnega lista, hodim kot sezonska gozdna delavka na Gorenjsko. Na Jelovici podiramo in pripravljamo gradbeni les.

Tako ostanejo doma le najmlajši. Mali Stanko je pač moral ostati doma. Sedaj se je oče po dolgi odsotnosti vrnil in se ga ne more nagledati. Veselo skače okrog njega. Petletni paglavček je na moje vprašanje, če je lepše z atkom ali brez važno izjavil:

— Seveda je lepše, ko je oče doma.
Prekmurske žene so navajene tudi najtežjega

poljskega dela. Nerade vidijo, da odhajajo možje z doma.

— Pa kaj hočemo, potrebni so nam "penezi", je zgovorno povedala Rečkova mama. Vsi, ki ostanejo doma, morajo pridno zagrabiti, da nadomestijo pridne in močne roke najboljših delavcev, ki jih izčrpava tujina.

Da, delo na tujem, delo doma. Prekmurci se mučijo za čim lepše in boljše življenje. Zaslužili si ga bodo s trdim delom, kdo bi jim mogel zavidati?

Poslovil sem se od Prekmurja in njegovih sezonskih delavcev za spoznanje bogatejši. Težak je tuji kruh. Težak in grenak za tiste, ki ga služijo v tujini, kakor za tiste, ki morajo doma nadomestiti delo, ki bi ga opravili sezonci.

P. B.

PREŠERNOV TABOR

SLOVENSKEGA DRUŠTVA SYDNEY

na cvetno nedeljo

30. marca 1969.

P R V I

na naši — slovenski zemlji v Avstraliji.

FERRERS Road — HORSLEY PARK, N.S.W.

(Map 97 B 6 Gregorys Street Directory — cesta se odcepi od Horsley Drive).

S P O R E D :

Ob 12h zbiranje,

1.30 maša, blagoslov oljk in butaric,

3h mladinsko športno tekmovanje,

4h Prešernov shod (nastopajo šolski otroci, slovenska folklorna skupina itd.),

5h Ples na prostem (Igra priljubljeni plesni orkester "JADRAN")

V slučaju slabega vremena bo tabor v 4 milje oddaljenem SMITHFIELDU; "Parish Hall" — Crn. Justin & Neville Street.

Vstopnina: \$ 1.00, mladina od 15. do 20. leta 50 c.

ČISTI DOBIČEK ZA ODPLAČILO SLOVENSKE ZEMLJE!

KOTIČEK NAŠIH MALIH

Trebušnik je bil na Triglavu

Triglav je najvišja gora v Sloveniji, pa tudi v Jugoslaviji. Vsak si ne upa gor, ker so planinske poti strme in dolge. Pa se je vseeno — tudi stric Trebušnik napotil na Triglav. Ime je dobil tako, ker je bil zelo debel in imel velik trebuh. Da se je odločil za pot na Triglav, je bilo tako:

V vaški krčmi so se študentje hvalili, da so bili na Triglavu. Stric Trebušnik je rekel, da to ni taka reč. Tudi on da bi lahko šel gor. Smejali so se mu. On je pa naredil stavo za vedro vina, da bo še tisti mesec na Triglavu. Res se je odpravil na pot z nosačem, vodičem in sosedovo Ivanka. Strašno se je potil in sopihal, čez dva dni je pa le bil na vrhu.

Gori je Aljažev stolp. V njem lahko stoji pet ljudi. Tudi Trebušnik je hotel v stolp, pa so bila vrata zanj preozka. Drugi so ga potisnili noter, poprej je pa moral sleči suknjo in jopico. Še večje težave so bile, ko je hotel zopet ven. Ivanka mu je nagajala, naj kar ostane v stolpu tako dolgo, da bo malo shujšal. Stric se je jezil, nazadnje so ga vendar s težavo potegnili ven.

Dol s Triglava je šlo lažje. Od daleč se je videlo, kakor bi se spuščal ogromen sod po skalah navzdol. Spodaj ga je čakalo vedro vina. Potem Trebušnik ni šel več na Triglav. —

Mi pa pogledjmo malo kam drugam v Slovenijo.

To veste vsi Kotičkarji, da ima slovenska abeceda 25 črk. Poskusimo se pri vsaki črki spomni-

ti, kateri kraj v Sloveniji se začne s tisto črko! S katero črko se začne ime kraja, od koder so vaši starši? Kje je tisti kraj? Morebiti priznate kraje, ki jih boste našli omenjene tu v Kotičku. Na primer za danes:

AJDOVŠČINA leži v Vipavski dolini na Primorskem. Imajo še stolp iz rimskih časov. Ime kraja prihaja od ajde, ki je posebne vrste žito. Tako piše Slovenski pravopis.

B L E D. To je znani turistični kraj na Gorenjskem. Tam je lepo jezero in sredi jezera otok s staro cerkvijo. Ob jezeru se na pečini dviga lep grad. Bled obdajajo vrhovi Julijskih Alp. Zato je Bled z okolice eden najlepših krajev Slovenije.

Prihodnjic o drugih krajih. Pozdravljata **Anica in Draga**.

NJENO DRUGO PISEMCE

Dragi Kotičkarji: — Ker sem zadnjic obljubila, da bom še kaj pisala, bom danes povedala, kje sem bila na izletu v nedeljo 16. februarja. Zjutraj je bila maša samo za izletnike v mestu. Nato smo šli v пристanišče, kjer smo se vkrcali na ladjo "Prolong". Vozili smo se dve uri po sydneyskem zalivu. Voznja je bila zelo lepa. Potem nas je ladja pustila na otoku "Šark". Tam smo se najprej malo okrepčali, nato smo se začeli igrati. Tudi v vrečah smo tekmovali, kdo bo prvi. Najbolj sem se zabavala, ko smo se igrali gnilo jajce. Moja mama je morala v sredo in čakati, da jo je drug zamenjal. Ali kdo od vas pozna to igrice? Ob petih popoldne nas je ladja prišla iskat in nas je zopet peljala v pristanišče. Bilo je zelo lepo. Nikoli ne bom pozabila in si želim še kdaj tak izlet. Lep pozdrav vsem! — **Mirjam Bavčar, Fairfield, NSW.**

BUTARICE!

Butarice za cvetno nedeljo bomo letos pletli v dveh krajih:

v šoli v Cabramatti v soboto 29.3. od 1. popoldne dalje;

v šoli v Paddingtonu, slovenska soba, v soboto 29.3. od 5. ure popoldne dalje.

Zelenje in trakovi so vsem na ponudbo.

Starši in otroci, ki ne morejo priti za butarice, naj prinesejo k blagoslovu majhno košarico s cvetjem in zelenjem. Pripravimo se lepo na slovenski praznik!

A. Vodopivec, učiteljica

Za šolske počitnice smo se jaz in moje prijateljice Anica, Dragica, Majda in Lili šle za tri dni na najvišji vrh Avstralije: Mt. Kosciusko. Po poti smo videle, kako je lepa tudi Avstralija s prijaznimi hribi in jezери. Na vrhu smo imeli lep razgled na hribe in doline daleč naokrog.

Bile smo presenečene, ko smo gori našle še sneg. Ena me je pograbila in me s snegom umila. Pogledat smo šle tudi jezero Eucumbene in podzemeljske jame, ki so kakor Postojnska jama, samo manjše. Na poti domov so bili ob cestah travniki polni krasnih rož. Rada bi šla še nazaj in da bi šli z mano tudi starši in moje sestre. Videli bi, kako je lepo na gori Kosciusko in v narodnem parku z istim imenom. — **Majda Uršič, St. Albans.**

VESELO ALELUJO

vsem rojakom in rojakinjam

voščijo iz vsega srca

slovenski duhovniki

† MARICA BADAVINEC

V petek 14. febr. je umrla v Fairfield bolnici NSW tragične smrti 19 letna Marica Badavinec. Podlegla je rani, ki ji jo je zadal strel duševno bolnega Milana Paunoviča. Ta je potem tudi sebi vzel življenje.

Pokojnica je bila rojena 23.3.1950 v vasi Spodnje Konjišče v Prlekiji. Osnovno šolo je obiskovala v Apačah, kjer je tudi prejela zakramente spovedi, obhajila in birme. Pozneje je obiskovala ekonomsko šolo v Murski Soboti. Lani septembra je prišla v Avstralijo s svojim očetom, mačeho in šestletno sestrico Mileno. Naselili so se v Cabramatti. Marica je bila veselega značaja, obenem pa zelo skrbna in marljiva.

Pogrebna sveta maša za pokojno je bila opravljena na pepelnico sredo 19. febr. v Cabramatti. Nato smo jo spremili na njeno zadnje počivališče v Liverpool, kjer čeka vstajenja. — Družini pokojne Marice izrekamo iskreno sožalje. Naj bo Bog — Sveti Duh — Tolažnik njih uteha ob težki izgubi. Pokojnico priporočamo vsem bralcem v molitev! Naj počiva v miru božjem! — **P. Valerijan.**

NARODNA PRIPOVEDKA O JAKOBU KOVAČU

Poslal Ivan Štrucelj

Slikal Evgen Brajdot

JAKOB IN MARKO STA POTOVALA po divjih krajih in temnih gozdovih in neprestano mislila na srečo, kakšna je in kje ju čaka. Jakob je imel s seboj železno palico, Marko pa oster nož in lok in pušic nič koliko. Nekega dne sta naletela na mogočnega medveda. Postavil se je na zadnje noge in silno renčal v naša popotnika. Marko brž seže po svojem loku, ali Jakob ga potisne v stran in gre nad medveda s svojo železno palico. Iz razdalje deset korakov vrže v medveda orjaško palico, kot se mečejo sulice. V hipu medved mrtev obleži.

Popotnika mrtvo zverino deneta iz kože, zagnetita ogenj in kmalu si privoščita okusne medvedje pečenke. Kožo si vzameta s sabo, jima bo dobro služila za ležišče, ko bo treba počivati pod milim nebom v divjih gozdovih.

V nekaj dneh dospeta do manjše reke. Videti je bilo, da na njenem obrežju živijo ljudje. Zavijeta ob reki navzdol in kmalu prideta do majhnega mlina. Ker je bila suša, je imel mlin kaj malo vode. Mlinarju pa ni bilo dolgčas. Stal je na žlebu, ki je bil skoraj prazen, pa se je kratkočasil s tem, da je metal v zrak mlinske kamne in jih z drugo roko spretno lovil.

Jakob in Marko sta se približala in se kmalu spoprijaznila z dobrodušnim brdavsom. Nagovorila sta ga, naj se odpravi z njima po svetu srečo is-

kat. Zagotovo bodo do zime že srečno nazaj. Mlinarju je bilo Jure ime, kmalu se je dal pogovoriti. Napravili so si dobro večerjo, drugo jutro pa zgodaj na pot. Namerili so korake proti zapadu in si med potjo pripovedovali, kaj je kdo že doživel in kje.

Sonce je že tretjič zahajalo, odkar so mlin zapustili. Bili so trudni in lačni. Vzeli so kresilo in si zanteli ogenj. Pod vitko jelko so pogrnili medvedjo kožo, skromno so povečerjali in legli k počitku. Začele so se prižigati prve zvezde. Sove so se oglašale, srnjak je zalajal prav blizu. Naši popotniki niso mogli spati, tiho so ležali na medvedji koži in gledali v jasno nebo. Videli so nešteto bleščečih se zvezd, ki so bile tisto noč čudno nizko in se je zdelo, da hočejo pripovedovati popotnikom, kje jih čaka sreča in kakšna je.

(Bo še.)

ACONCAGUA je ime najvišji gori na vseameriškem kontinentu. Stoji v pogorju Andov v Južni Ameriki. Visoka je 7,000 m. Letos v januarju je univerza v Buenos Airesu organizirala znanstveno odpravo v to goro in član odprave je bil tudi Slovenec, geometer Peter Skvarča. Dočim so ostali člani odprave ostajali na pobočju gore in opravljali razne študije, se je Skvarča povzpел prav na vrh in sicer v spremstvu enega profesorja in enega duhovnika. Bil je tako prvi Slovenec na vrhu te gore. Duhovnik je gori maševal in Peter je ministriral. Podroben opis tega redkega vzpona ima iziti v letošnjem ZBORNIKU Svobodne Slovenije, ki bo dotiskan enkrat po veliki noči.

NEVESTO IŠČE

Sem Slovenec, doma blizu Maribora. V Avstraliji sem 8 let, imam svojo hišo in v njej živim. Imam 28 let.

Želel bi spoznati slovensko dekle primerne starosti v svrhu ženitve.

Le resne ponudbe na naslov:

Janez Potočnik,
117 Railway Terrace
Large North, S.A. 5016

PISALI SO — ČITAJMO!

Dr. Tousaint Hočevar v Vestniku SDM:

Prvi mit (zmota), ki ga imam v mislih, je usoden v toliko, v kolikor nas ovira, da se Slovenci kot narod ne postavimo na enako raven s sosedi in sploh z evropskimi državnimi narodi. Gre za zmotno prepričanje, da Slovenci nismo zgodovinski narod v istem smislu, kot so Nemci, Madžari, Čehi, Hrvati ali Srbi.

To prepričanje izvira iz zgodovinske interpretacije, po kateri naj bi Slovenci v zgodovini nikdar ne bili imeli lastne države. Ta interpretacija pravi, da smo bili vedno podložni bodisi Obrom bodisi neki širši slovanski tvorbi, bodisi Nemcem. Moderna zgodovinska znanost je to interpretacijo dokončno zavrnila.

Danes ni resnega zgodovinarja, ki bi dvomil v nekdanji obstoj suverene slovenske države Karantanije. Še več, o tej državi moremo na podlagi gradiva o ustoličenju koroških vojvodov trditi, da je bila za razliko od raznih fevdalnih držav tistega časa osnovana na temeljih demokracije in socialne pravičnosti. Pravna kontinuiteta te slovenske države je bila zaznavna prav do časov Marije Terezije, kajti šele ona je odpravila privilegije, ki jih je bil do tedaj deležen vojvodski kmet.

Toda čeprav dejstva pričajo, da smo zgodovinski narod, Slovenci še nismo odvrkli zmotnih predstav, ki smo jih iz naše preteklosti prevzeli od tujcev brez pretresanja. Še vedno se obotavljamo, da bi brez pridržkov in na glas povedali, da smo nasledniki tradicije karantanske države. Predvsem bi morali to povedati naši mladini, kajti če so jo tujci vzgajali k pridnosti in podložnosti, jo moramo mi vzgajati k samozavesti in občutku enakopravnosti.

Tako bodo sinovi in hčere našega naroda, ko pridejo v svet, na vprašanja, kdo so, lahko brez oklevanja odgovorili, da so Slovenci. Če v svetu priznavajo narodnostno identiteto Škotov, čeprav jim manjka živ in visoko razvit jezik, kot ga imamo mi — zakaj ne bi priznali naše?

Drugi mit (zmota) iz naše miselne ropotarnice je mit o naši majhnosti. Naši politiki, znanstveniki in česnikarji so ponavljali in še nenehoma ponavljajo, da smo Slovenci majhen narod.

Toda kaj je merilo naše majhnosti?

Kako veljavna je sploh trditev, da smo Slovenci številčno majhni? Ako bi prelistali "Atlas narodov miru", ki je edinstvena publikacija svoje

vrste, bi se prepričali, da je več narodov, ki so številčno manjši od Slovencev, manj pa takih, ki so številčno večji. Na svetu govorijo nad 3000 različnih jezikov. Od tega števila jih je samo 130 takih, ki služijo več ko enemu milijonu ljudi, in samo 70 takih, ki služijo več ko pet milijonom ljudi.

Iz seznama držav, ki so članice Združenih Narodov, bomo ugotovili, da je med njimi precej številčno šibkejših od Slovencev. Suverena država Sajčelskih otokov šteje na primer 80.000 prebivalcev. To je majhna nacija, ne pa Slovenci . . .

O borilcu z dvema medvedoma NAŠ TEDNIK v Celovcu:

Bogomir Stražišar, 33 letni lovski čuvaj v gojitvenem lovišču Snežnik na Notranjskem, si bo za vedno zapomnil dan 2. septembra 1968. Težke šape dveh medvedov so mu v boju prizadejale ne malo ran. Kljub vsemu je pa Stražišar še srečen, da je ostal živ.

Lovec Stražišar je v svojem lovskem okolišju Preža nameraval popoldne omenjenega dne ustreliti nekaj jelenjadi, ki je bila že namenjena za odstrel. Ni pa imel nič prave sreče. Nočilo se je že, ko je prišel na senošet Muraki. S pogledom je lovil, kje bi zagledal jelena ali srno, pa sta namesto njih zrasla pred njim dva velika medveda. Komaj deset metrov od njega sta bila, čisto tiho. Stražišar ju je hotel ostrašiti in je zavpil.

Znano je, da medveda vpitje največkrat ostraši, da zbeži. Tokrat pa ni bilo tako. Kaj je preostalo pogumnemu lovcu drugega, kot da nameri svojo dvocevko na enega od njiju? Toda še preden je mogel puško prisloniti k licu, sta kosmatinca že navalila nanj in na nesrečo je Stražišar enega obstrlel, da je bil še bolj divji.

Lovec se je otepal, kolikor se je mogel, toda kaj naj stori en sam neoborožen človek proti dvema zverinama? V trenutku, ko je medved pograbil Stražišarjevo roko in jo držal v gobcu, se je lovski čuvaj domislil zvijače. Hitro je porinil roko do komolca v medvedovo žrelo. Kosmatinca je to zmedlo, da je popustil, in Stražišar je ušel. Tekel je, kolikor so mu dopuščale moči. Na srečo je bila njegova hiša komaj 500 metrov daleč.

Sreča, da se je vrnil živ, je bila napopisna. Osem let je Bogomir že poklicni lovec in vedno je imel srečo. Tako tudi to pot, čeprav je bil hudo ranjen.

Z Vseh Vetrov

ESKIMI OB SEVERNEM TEČAJU so ljudstvo, ki mu znanost še ni odkrila izvora. Spadajo med najmanj kultivirane stanovalce naše zemlje. Vse kaže, da že tisočletja živijo enako nomadsko življenje iz kraja v kraj, kakor jih izvablja možnost lova, od katerega edino živijo. Pol leta ne vidijo sonca. Tudi poleti ne izgine led. Njihova domovina se razteza od Grenlandije prav v Sibirijo — 6000 milj daleč. Računajo, da je Eskimov okoli 55 tisoč. Alaska jih ima 18,000, Kanada 14,000 itd. Zadnje čase njihovo število narašča in podoba je, da jih bo ob koncu tega stoletja že dvakrat toliko.

LOCITEV CERKVE OD DRŽAVE v Ameriki je prelomil tisti astronaut, ki je iz bližine Lune na glas bral sveto pismo, da so ga mogli slišati v Ameriki in še kje na naši zemlji. Tako trdi in tako se je pritožila neka Amerikanka v imenu ateistov in poslala svoj protest v javnost, če ne tudi na kakšno ameriško sodišče. Čudno je, da ateisti pustijo pri miru ameriške predsednike, ko ob nastopu vlade prisegajo — na sveto pismo.

DVA ALI TRI JEZIKE se človek najlažje nauči v prvih letih svojega življenja in to še preden je zrel za šolo. Kolikor bolj odraščá otroškim letom, toliko težje se nauči novih jezikov. To je utemeljeno v posebnem delovanju njegovih možganov. Podrobne razlage dajejo v javnost ameriški in drugi psihologi, ki spodbujajo tudi k različnim novim metodam za čim bolj zgodnje šolanje otrok. Zelo zastarelo je po prepričanju teh psihologov mnenje mnogih staršev, ki se boje otroke učiti materinščino, češ da potem otrok ne bo mogel slediti "urednemu" jeziku v šoli . . .

OB ŠTRAJKU VOZNIKOV KURILNEGA OLJA v New Yorku je bil v slovenskem tedniku tam dopis: "Sto tisoči trpijo od mraza in nimajo tople vode. Ne morejo ne prati ne kopati se. Trpijo brez pomoči. Pri takih štrajkih vedno trpijo tisti, ki so pri stvari nedolžni. Štrajkarji sami si znajo pomagati. Tudi trgovci z oljem ne trpijo, niti ne tisti, ki se prepirajo za plače in druge ugodnosti. Ači imamo zakonodajce res samo za to, da ne napravijo nobenih zakonov v varstvo ljudstva? Današnji zakonodajalci se za blagor ljudstva ne menijo. Prišel bo čas, ko bodo odleteli. Bo morala priti kakšne vrste diktatura, ki bo odnesla sedaj veljavno zlorabe svobode." — Menda bi bil dopis na mestu tudi v — Avstraliji.

ZA ROMANJE V SVETO DEŽELO je v Ameriki priglasil sebe in osemletnega sina neki slovenski oče. Pripisal je: "Želim videti Sveto deželo in jo pokazati svojemu sinu. Obiskala bova kraj prvega Božiča v Betlehemu, hodila bova po stopinjah, ki jih je Jezus vtisnil v to sveto zemljo. Otroku bom pokazal kraje, kjer je Jezus živel, trpel in umrl. O teh krajih je otrok slišal v šoli in se učil doma. Tako mislim, da bom s tem potovanjem otroku dal največ, kar mu le morem dati v tem življenju."

NOBENE SMRTNE KAZNI niso izvršili v ZDA lansko leto. Doslej Amerika takega leta še ni doživela. Saj je bilo od leta 1935 do 1967 usmrčenih zločincev in zločink (teh je bilo 32) skupaj 3,859. Vendar vsako leto nekaj manj. Predlanskim sta bili izvršeni le dve eksekuciji. Ali to pomeni, da so se Amerikanci tako poboljšali? Da je zmanjkalo zločinov in zločincev? O, da bi! Pa poročajo, da je ob nastopu leta 1968 čakalo po raznih ječah v Ameriki nič manj ko 435 na smrt obsojenih. Toda za vse obsojence so bili vloženi prizivi na višje instance in sledile so pomilostitve ali pa prizivi še čakajo rešitve. Mnogi mislijo, da se skoraj ne bodo več upali spravljati obsojencev na električni stol, ko se je ta reč kar tako lepo ustavila. Druge pa skrbi, kaj bo, ko bo nekoč — pri strahotno naraščajočih zločinih — nekoč le treba spet začeti in bodo kar v procesijah marširali pod elektriko in plin.

"MALI PARLAMENT" AVSTRALSKIH PRISELJENCEV raznih narodnosti — ali je res kaj takega pod soncem? To častno ime je dobil znani "The Migrant Advisory Council NSW Liberal Party". Bi se to reklo: Svetovalni zbor? Nastal je leta 1956 v okrilju liberalne stranke, pa nikakor ni potrebno, da bi člani morali spadati v to stranko. Šteje danes 80 članov iz 25 narodnostnih skupin in se shaja po enkrat na mesec. Razpravlja o najrazličnejših zadevah, ki se tičejo priseljencev, in opozarja avstralske oblasti, kaj je še in še treba zboljšati, da bodo novi našli tukaj bolj pravi dom. Navadno se zborovanj udeleži kak minister, zvezni ali državni, in jemlje na znanje, kaj se priporoča. Odnese na višje mesto in skuša zahtevati ugoditi. "Mali parlament" je na primer dosegel to, da Avstralija ne izroča več priseljencev komunističnim režimom iz političnih razlogov in da priseljencem ni

treba čakati na penzijo 20 let, ampak le 10. Slovence zastopa v "Malem parlamentu" rojak g. Milivoj Lajovic.

NAŠ ROJAK M. LAJOVIC je spregovoril nedavno v "Malem parlamentu" o potrebi, da bi bili pri avstralskih sodiščih in zaporih nastavljeni ljudje, ki imajo nekaj pojma o tem, kako je ravnanje z novimi priseljenci, kadar pridejo v navzkrižje z zakoni te dežele. Šel je bil za tolmača v zapore v Long Bay, pa je videl, da tam odgovorni postopajo z migranti prav tako, kakor z rojenimi Avstraleci. Brez ozira na to, da marsikak migrant ne razume dobro ne jezika ne avstralskih postav, ne navad in občajev. Pri tem trpi disciplina in in zapornik je na škodi. Apeliral je na oblasti, naj se zavzamejo za zboljšanje razmer. Podpirala sta njegov predlog hrvatski in ruski delegat. Zahteva je, da naj pridejo med uradnike in nastavljenca v Evropi rojeni ljudje. Oddali so na višje mesto.

AMERIKANEC NA OBISKU v Jugoslaviji je bahal pred Bosancem, kako velika je njegova nova domovina. Povedal je zgled: Recimo sedeš na vlak in se voziš nekaj dni, pa si še vedno v Ameriki. Bosanec je poslušal, pomislil in prikimal. Potem je rekel: Da, da, tudi pri nas imamo podobne težave. Sedeš na vlak, voziš se in voziš, nazadnje je nikamor ne prideš.

SLAVNI AMERIŠKI ŠKOF SHEEN se je nekoč izgubil v mestu Filadelfija. Stopil je k dečkom, ki so se igrali blizu ceste, in jih vprašal, če mu lahko pokažejo pot do palače Town Hall. Prijazen fant mu je pokazal pravo smer in nato vprašal: Kaj boste počeli tam? Predavanje imam napovedano, je rekel škof. O čem boste predavali? Povedal bom ljudem, kako se pride v nebesa. Ali hočeš z menoj, da boš slišal? Ha, ha, se je smejal fant, še za pot do mestne hiše ne veste, kako boste vedeli za pot v nebesa! — Škof je fantovo logiko lepo popravil: Saj zdaj vem za pot do mestne hiše, ko si me ti poučil. Tudi za pot v nebesa bi ne vedel, če bi me ne bil nekdo poučil. Ali veš, kdo je bil?

AVSTRALSKI FRANČIŠKAN p. Kozma Evans je eden najnovejših duhovnikov v Sydneyu. Ni pa eden najmlajših. Preden se je odločil za sedanji poklic, je bil doktor zdravilstva in je služil kot član zdravniškega zbora v bolnici Prince Alfred Hospital. Zdaj nastopa na radiu in televiziji in sodeluje z drugimi verskimi skupinami v priredbah verskih programov. Lani je na televiziji govoril o moralnem vprašanju v zvezi s presaditvami srca. Ima tudi nalogo pridobivati mlade fante za vstop v frančiškanski red.

Misli, March, 1969

AMERIŠKI JEZUITSKI TEDNIK "America" je ob odhodu predsednika Johnsona iz Bele hiše zapisal: "Zgodovini moramo prepustiti sodbo, kako dober predsednik je bil Lyndon Johnson. Nikakor pa ni prezgodaj zapisati, da ameriško ljudstvo zelo veliko dolguje njegovi ženi, bivši 'First Lady', ki je stala ob strani možu predsedniku skozi toliko težkih let. Njena vloga v Beli hiši je bila silovito zahtevna, pa jo je vršila odlično. Kljub temu se komaj kdo spomni te dni, da bi ji dal zaslužno priznanje".

SYDNEYSKI "THE CATHOLIC WEEKLY", nadškofijski tednik, poroča, da so se sestali škofje v državi Peru v Južni Ameriki in izdali močne izjave o potrebi nujnih sprememb v lastništvu zemlje in tovarn v deželi. Ker so tudi škofije in druge cerkvene ustanove lastnice obširnih posestev, so napovedali za ta posestva velike reforme. Dalje beremo, da so škofje izjavili: Vsa družba v državi Peru živi v stalnem grehu, ker se ne trudi odpraviti socialnih, kulturnih in političnih krivic, ki stiskajo deželo. Nekaj bogatašev lastuje večimo rodovitne zemlje, mali posestniki pa niti toliko ne, da bi se dalo res nekaj pridelati. Bogataši nalagajo ogromne dobičke v inozemstvu za svojo varnost, domača dežela pa leze v globlje in globlje sirišastvo. — Tako poročilo. Nič pa ni povedano, kakšne "reforme" mislijo škofje uvesti na cerkvenih posestvih. Ali so škofje koncem konce na to pozabili, ali je The Catholic Weekly pozabil o tem poročati?

NEW SOUTH WALES meri 309, 433 kvadratnih milj, skoraj za dve Jugoslaviji, od njegovih prebivalcev pa pride na kvadratno miljo po 11. Seveda, če bi bili enakomerno razdeljeni po vsej deželi. Pa kaj, ko je toliko ljudi stisnjenih v naš mili Sydney! V nekaterih sydneyjskih predmestjih sedi na kvadratni milj do blizu 20,000 ljudi. V drugih je 1,000 ljudi stisnjenih na treh akrih. Zunaj na deželi pa toliko praznine. Tega gotovo ni kriv le Gospod Bog, ki je ustvaril tako Avstralijo, ampak vse bolj ljudje, ki nočejo razumeti, da jih Bog pozivlje k nadaljnemu ustvarjanju — soustvarjanju.

O. P. IVANU ŽUŽKU, slovenskem jezuitu v Rimu, je pisal precej na široko oni dan sydneyjski The Catholic Weekly. Pater je v Rimu vodja zelo pomembne študijske ustanove, ki gradi mostove med zahodnim in vzhodnim krščanstvom. Gre za poskuse zedinjenja med katoličani in pravoslavni, pa še za druge važne zadeve. Pater uživa povsod zelo velik ugled. Poročevalec v navedenem glasilu, Desmond O'Grady, je povedal tudi to, da je p. Žužek Slovenec. Pa še pravo obliko izraza je vedel: "Father Zuzek, 44, a Slovene, entered..." Marsikak naš rojak bi zapisal: Slovenian . . .

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W.

Tel. za p. Valerijana: 31-3655

Službe božje

Nedelja 23. marca (četrti, TIHA):

Sydney (St. Patrick) ob 10:30

Villawood (Gurney Rd.) ob 10:15

Nedelja 30. marca (peta, CVETNA):

Leichhardt (sv. Jožef) ob 10:30

(Pred mašo blagoslov butaric itd.)

POPOLDNE ob 1:30: velika cerkvena in društvena prireditev na Slovenski pristavi, Lot, 45, Ferrers Rd., Horsley Park. Blagoslov butaric, procesia, maša na prostem, blagoslovitev zemljišča. (Več v "Rafaelu".)

Veliki petek 4. aprila: Leichhardt, (sv. Jožef) ob 3 pop.

Ves obred velikega petka, več v "Rafaelu".

Velika sobota 5. aprila: ob 7. zvečer blagoslov ognja in ves obred velike sobote, ob 8. maša velikonočne vigilije. Polnočnice letos ne bo. (Podrobnosti v "Rafaelu")

Nedelja 6. aprila (prva v mesecu, VELIKONOČNA):

Sydney (St. Patrick) ob 8.30 zjutraj

Villawood (Gurney Rd.) ob 10.15

Croydon Park (sv. Janez) ob 10:30

Blacktown (župnijska cerkev) ob 6:30 zvečer
WOLLONGONG (St. Francis H.) ob 6. zvečer.

Ponedeljek 7. aprila (Velikončni):

Sydney (St. Patrick) ob 10:30

Nedelja 13. aprila (druga, BELA)

Sydney (St. Patrick) ob 10:30

HAMILTON — N.C. (S. Heart cerkev) ob 6. zvečer.

SUOVEDOVANJE ZA VELIKO NOČ

Seveda vedno pred mašo. Posebej pa:

Veliki petek: Sydney (St. Patrick) 1:30 — 2:30 — Paddington (St. Francis) 6 — 7 zvečer — Leichhardt 2 — 3 pop.

Veliko soboto: Sydney (St. Patrick) 4 — 5 — Paddington 9 — 10 dopoldne — Blacktown (St. Patrick) 12 — 1 pop. — Cabramatta 1:30 — 2:30 pop. — Leichhardt 6 — 7 zvečer.

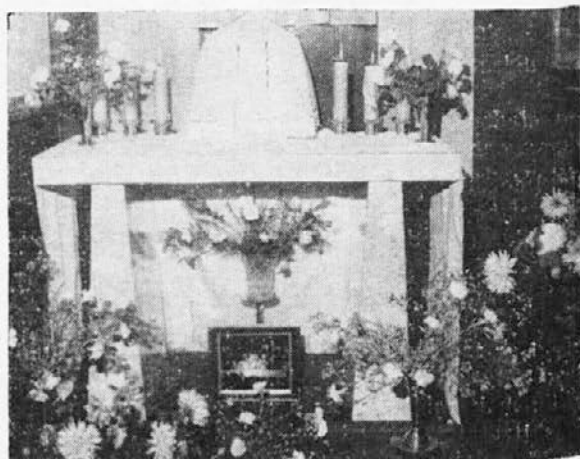
Blagoslovitev jedil

Povsod **veliko soboto** po spovedovanju, v Leichhardt po večerni maši. Na veliko noč povsod po maši.

Dodatne službe božje

V marcu sta dva lepa, čeprav ne zapovedana praznika: **sv. Jožef** v sredo 19. marca, **Marijino Oznanjenje** v torek 25. marca.

Oba dneva bo slovenska služba božja v **Sydneyu** (St. Patrick) ob 8. zvečer. Vabljeni!

Veliki četrtek 3. aprila: Leichhardt, (sv. Jožef) ob 8. zvečer.

Maša, nato češčenje Najsvetejšega do polnoči pri božjem grobu. (Več v "Rafaelu".)

MERRYLANDS N.S.W. NAŠE VERSKO SREDIŠČE?

P. Valerijan

ALI SE SPOMNITE, kako sem v januarski številki zapisal: **Bog daj, da bi v tem letu začeli z uresničevanjem načrtov!** Pa nisem še nič vedel o tem, kar vam zdajle povem. Vse kaže, da se že "uresničuje".

Sliko tu zraven pogledjte! Bi bilo to primerno za slovensko cerkev in sestrsko hišo? Prezbiterijanci prodajajo, ker so omislili zase novo stavbo. Pozanimali smo se, zdi se nam ugodno. Cena: \$ 20,000. Cerkev je "fibro" stavba, pa solidno zgrajena. Hiša je iz opeke, potrebovala bo popravil, da bo mogla služiti namenu. Seveda tudi cerkev, da bo mogla biti "naša". Vse zemljišče je v obsegu 110 x 110. Lega: Merrylands Rd., nedaleč od parka, tudi postaja je blizu.

In kaj še? Imamo dovoljenje od kardinala, zadovoljen je krajevni avstralski župnik, ki ima cerkev le za streljaj proč. Nekaj nad polovico cene imamo zbrane. Za ostalo se bo treba pač zadolžiti. In še to: p. Bernard je "Merrylands" poslovenil: VESELOVO! (Podobno kot Velesovo na Gorenjskem!)

ZAHVALA PEVSKEGA ZBORA

Prav lepo se zahvaljuje mešani pevski zbor požrtvovalnemu p. Valerijanu, ki nam je priredil izlet in piknik. Bili smo zelo veseli, krasno se je obneslo. Lepa vožnja po zalivu, piknik na otoku, lep park, okoli polno "šarkov", ki nam niso mogli blizu. Muh in komarjev pa nič. Pa smo bili vendar muhasti, recimo: hudomušni. Še skoraj najbolj naš neumorni pevovodja g. Ludvik, ki nam je naredil dosti veselja in smeja izzval. Hvala mu, da nas vztrajno "pili" pri vajah, hvala tudi zato, da smo se njegovih dovtipov — napili. — **Ena za vse.**

SYDNEY — N.S.W. — SYDNEY

Zopet ste lepo vabljeni na

PIRHOVANJE

Velikonočni ponedeljek 7. aprila 8. zvečer

PADDINGTON TOWN HALL
(Oxford & Oatley Sts.)

Godba "Jadranova".

Dobiček za sestrsko hišo in cerkev
Priporočamo se vaši velikodušnosti

Torej tako daleč smo. Kljub temu sem pri naslovu nad to objavo napravil "vprašaj" (?). Zato, ker so izmenjava kontraktov, podpisovanje in razne formalnosti šele v teku. Upam, da bom prihodnjič namesto vprašaja lahko postavil "klicaj" (!)

Pa če še ni klicaj, je pa KLIC: Odpro naj se žepi, pripravijo naj se pridne roke, žage, kladiva, čopiči, dleta. Delali bomo. Kakšno orodje boste rabile žene, razmislite same. Pa tudi ne pozabimo načrta izročati Bogu, da bo kronan z uspehom! Da bi bil res!

DAROVI ZA SAMOSTAN IN CERKEV

V zadnjem mesecu — čeprav je bil kratek — je kar lepo število darov prišlo v sklad. Darovali so:

\$10 John Plesničar; \$7 Štefan Kolenko; \$6 Peter Bizjan; po \$5 Zofija Brkovec, Miro Colja; po \$4 Stanko Fabjančič, Olga Zlatar; \$3 Emilia Rutar; po \$2.50 Alojz Milošič. Ljubica Pleterski; po \$2 Franc Baša, Rafaela Bernes, Rihard Bogatec, Slavko Fabjan, Jože Košorok, Stana Lovkovič, Lojze Mlakar, Marija Plesničar, Pavel Tonkli, Luciano Zonta; \$1 Ivan Tratnik.

Iskrena hvala in Bog plačaj vsem! Zopet bom opravil za dobrotnike mašo. Sestre v Melbournu pa bodo molile pred Najsvetejšim za svoje dobrotnike. Priporočajo se tudi še v bodoče! — **P. Valerijan.**

NEW SOUTH WALES

Na deželi. — Ko ravno pošiljam naročnino, naj nekaj napišem glede ajde, ko se zanimanje zanjo pri MISLIH. Ko sem prvič bral v listu o ajdi pred časom, sem si mislil, da bi tudi jaz poskusil. Naročil sem znanki, ki je imela priti od doma v Avstralijo, naj mi prinese nekaj zrn. Res jih je prinesla in sem jih vsejal, pa precej pozno. To je bilo lansko leto, pa se mi ni kaj dobro obnesla. Napadle so jo gosenice in precej uničile, preden sem opazil, kaj se godi. Na koncu pa tudi ni dobro dozorela. Ni bilo več prave toplote, menda. Nekaj semena mi je ostalo od lani, pa sem ga letos vsejal bolj zgodaj. Prav zdaj lepo rase in se pripravlja na cvetje. Upam, da bo letos dobro dozorela. Bom skušal doznati, kdaj je najbolj pravi čas za sejanje ajde v tej deželi. Lep pozdrav! — **Naročnik.**

Concord. — Piše Rudi Brežnik v februarški številki, kaj vsega bo Akcija za Dom potrebovala zdaj, ko je zemljišče kupljeno. Jaz sem se zamislil kar pri prvi "potrebi", kjer Rudi pravi: Potrebovali bomo drevesc za nasade... Zasanjal sem, kako bo nekoč lepo pogledati z vrha tja dol po bregu, ko bo vse lepo zasajeno z drevjem in zelenjem. Pa mi je prišlo na misel, da bo treba dati kraju novo ime. Ne samo "slovensko zemljišče" ali "Slovenski dom" ali kaj takega. Jaz bi predlagal, da se izvoli ime: Slovenski narodni park. V tem Narodnem parku bo že nekoč zrasel Slovenski dom, če Bog da in sreča junaška, kot je včasih pisano v knjigah. Zdaj še ne moremo tistemu zemljišču reči Slovenski dom, kaj pravite? Lahko pa Narodni park, seveda slovenski, ampak ravno zato je prav, da je Rudi najprej zapisal: potrebovali bomo drevesc. Pa tudi to me veseli, da bo tabor ne cvetno nedeljo v spomin pesnika Franceta Prešerna. Že zato je to prav, ker se je pred kratkim bralo, da je kitajski diktator Mao postavil Prešernove poezije med prepovedane knjige, da jih Kitajci ne smejo brati. Od vseh jugoslovanskih avtorjev, je bilo pisano, je Mao samo Prešerna prepovedal. Jaz ne vem, kdo in kdaj je pokitajčil Prešerna in so ga tam tiskali. Tudi ni bilo pisano, zakaj je Prešeren Kitajcem nevaren. Pa naj bo to

tako ali tako, prav je, da damo Prešernu zadoščen-je in priredimo njemu v čast prvi TABOR v Slovenskem narodnem parku. — **Pepe Metulj.**

Point Piper. — Iščemo izgubljeno šivanko v kopici sena — kdo nam more pomagati? Zadeva je ta. Neki Josip K. Mavrič je odšel leta 1912(!) iz Metlike v Ameriko in je nekaj časa živel v Chicagi. Po nekaj letih je pisal domov, da je tam slab zaslužek in pojde drugam. Potem se ni več oglasil. Sestra je nekoč zvedela od nekoga v Ameriki, da je odšel v Avstralijo, se oženil z neko vdovo in osnoval "živinorejsko plantažo". Doma so starši umrli, dom je bil prodan, ostala je sestra Kornelija pri tujih ljudeh. Zdaj živi v Zagrebu in prosi, da ji brata najdemo. Ne ve, kdaj je bil rojen, misli pa, da mora biti star kakih 70 let. Od sorodnikov mu še živi sestrična Vera Jutraž in neki Tonček, drugo je vse pomrlo. Sestra Kornelija vabi brata v Zagreb, lahko živi pri njej, ker ima hiško z malo vrta in invalidsko penzijo. Če bi pa ne hotel iti v Zagreb, bi si s sestro vsaj dopisovala. Ne pričakuje pa sestra, da bi ji brat kaj pošiljal, ker ni nič pohlepna, nič lakomna, ampak zelo skromna. Sestra še dostavlja: Če bo priznal, da je iz Metlike in ima sestro Kornelijo, ste ga že našli, ker v Metliki ni bilo nobene druge Kornelije. — Tako, vidite, mili rojaki. Tako podrobne podatke sem dobil o tem metliškem Jožetu. Pa se mi le zdi, da iščemo šivanko v kopici sena ali otave. Kdo se bo z MISLIMI vred lotil iskanja? — **Urednik.**

Marrickville. — Ali veste, ki boste to brali, od kod je prepisano? Takole: Ko so Mandrška mati opravili svoje molitve pred božjim grobom in so sinka Ludveta opozorili, naj ne sprašuje toliko, ampak moli, so se pobožno priklonili pred Bogom v božjem grobu. Po njihovem zgledu je pokleknil tudi Ludve in ni trenil z očmi od križa. Na svileni blazini je ležal križani Odrašenik. Mama pravijo, da je bil to sam božji Sin. V trpljenju je umrl zavoljo tega, ker ljudje lažejo, kradejo, drug drugega zaničujejo, ubijajo in morijo in še druge grehe delajo. Drug za drugim so se ljudje sklanjali nad podobo Križanega in mu poljubovali rane. Ludve se je približal materi in zašepetal: Zakaj ga pa poljublja, če kradejo, lažejo in morijo?

Materi se je obraz čudno zresnil. "Tiho bodi zdaj, doma ti povem". Potem se je sklonila nad križ in pobožno poljubila vseh petero ran. Ludve je gledal mater in se domislil, da je tudi sam že lagal in ukradel materi nekaj koščkov sladkorja. "Zdaj pa poklekni še ti in poljubi Boga!" Nagnil se je in pritisnil drobne ustnice na rane. V prsih ga je tisti hip nekaj neznanega stisnilo, da je skoraj zajokal. "Poljubil sem ga, čeprav sem lagal in sladkor kradel." Od žalosti bi najrajši zbežal v samoto, da ne bi videl s krvjo oblitega telesa na križu. Domov grede je bil čudno tih. Matere ni nikoli več vprašal za odgovor na ono vprašanje. — Peter Bizjan.

Homebush. — Takšni smo! Kraj in čas nista važna, zgodilo se pa je med nami. Nekdo je vprašal svojega znanca, starejšega možakarja, ki ima dva mladoletna sina, zakaj ta dva ne znata slovensko. Ta nekdo je namreč zelo dobro poznal starše teh dveh otrok. Oče in mati sta nemreč nekoč živela na Slovenskem, pa čeprav blizu italijanske meje, sta vendar oba Slovenca, ki se tukaj z drugimi Slovenci menita v materinem jeziku — v slovenščini. Pred leti sta kot izseljenca prišla v Avstralijo, kjer sta se naučila angleški jezik in v tem jeziku začela odgajati svoja dva otroka. In danes ta dva otroka, slovenskih staršev, ne znata niti dober dan voščiti v materinem jeziku. Ne samo nekdo, temveč marsikdo se danes vpraša: Zakaj tako? Vsak odgovor bi bil jalov, ničev. Toda ljudje božji, čujte, kaj je odgovoril ta možakar, oče teh sinov, svojemu zancu, na to vprašanje. Srce me boli, toda resnici na ljubo moram dobesedno povedati. Omalovažujoče je zamahnil predse z desnico in rekel: Kam pa prideš danes s to usrano slovenščino! — Vsaka nadaljnja debata bi bila torej s tem človekom odveč. Jaz samo prosim Boga, naj dá malo takih Slovencev, ki niso svojemu narodu v čast. — Naj še omenim, da sem te dni prebral povest p. Bernarda "Tonče s Sloma," čudovito lepo in resnično je pisana. Iskreno čestitam pisatelju! — Boris Dolmark.

QUEENSLAND

Winton. — Radi prejemo in beremo MISLI, hočemo tudi redno plačevati in podpirati ta list. Nedavno smo se vrnili z obiska v domovini. Bilo je lepo in v marsičem smo odnesli prijazne spomine. Veliko se je tam spremenilo, odkar smo odšli v svet. Čudno je pa bilo v Trstu. Stopim tam v slovensko turistično agencijo in vprašam za avto, da bi ga kupil za čas obiska v Sloveniji ali pa si ga izposodil. Dogovorili smo se, da ga kupim in sicer

Misli, March, 1969

samo za 4 mesece. Na povratku ga jim prodam nazaj. Sam pri sebi sem verjel, da bom dobil nazaj ne dosti manjšo ceno. Toda kako sem se začudil, ko so mi ponujali še nekaj manj kot četrtnino vsote, ki sem jo jaz njim poprej odštél. Avto je bil le malo rabljen, pa so imeli vse polno izgovorov. Videti je bilo, da hočejo od mene avto nazaj kar zastonj. Na srečo sem Trst nekoliko poznal in se obrnil k nekim Italijanom. Res so kupili moj avto za prav primerno ceno in tako končno le nisem bil na škodi. To pišem v svarilo drugim rojakom ki gredo skozi Trst na počitnice, da bodo oprezni. Pozdrav vsem! — Silvo Pregelj.

VICTORIA

Melbourne. — Veseli me, da se je nekoliko začelo popuščati v Avstraliji v zadevi ženskih pokritih glav v cerkvah. Saj ne rečem, da sem bila kdaj zoper to navado, še kar pravilna se mi je zdela. Ampak dandanes! Pravijo, da je sv. Pavel tako zahteval. Tudi pravijo, da zato, ker so ženske z nepokritimi glavami tiste čase pomenile nekaj drugega . . . No, če bi danes živel sv. Pavel, bi gotovo zahteval, da ženske, posebno mlade in doraščajoče, pokrijejo rajši nekaj drugega, vsaj vse, kar je od kolena navzgor. Meni se zdi, da prenekatera dekleta, ki si pokrivajo glavo pred cerkvijo, pomenijo nekaj drugega kot dobre katoličanke . . . Bilo je smešno in obenem žalostno, ko sem videla dekletke, kako si je skrbno pokrivala glavo z visoko frizuro tik pred cerkvenimi vrati, se stegovala v visočino, spodaj pa, ko je tudi veter potegnil — no, kaj bi pravila. Ali je res treba slepo in brez premisleka vse posnemati, kar si moda izmisli? — Naročnica.

S.D.S. AKCIJA ZA DOM

vključno vabi na

JOŽEFOVANJE

v soboto 22. marca ob 8 zvečer

PARISH HALL SMITHFIELD

(Justin & Neville Sts.)

Jožeti, Jožice, vse take rožice,
AKCIJO dvigajo, zanjo se brigajo.

O D B O R

Dr. J. KOCE

G.P.O. BOX 670, PERTH, W.A. 6001.

TELEFON 87-3854

1. PRISTNO ŠTAJERSKO BUČNO OLJE najboljše kakovosti lahko dobite:

- a) v Sydneyu pri g. R. Olipu, 65 Concur St., Woollahra, N.S.W.
- b) v Brisbanu pri g. J. Primožiču, 39 Dickenson St., Carina, Qld.

KO BOSTE NAŠE CENE PRIMERJALI S CENAMI DRUGIH FIRM, BOSTE PRAV HITRO UGOTOVILI, DA SO NAŠE CENE NAJUGODNEJŠE. TOREJ ZAKAJ NE NAROČATI BUČNO OLJE PRI NAS?

2. Darilne pošiljke (pakete) izvršujemo hitro in solidno. Preskrbimo pravilne prevode dokumentov. Pri nas lahko naročite vozne karte vseh vrst.

ZASTOPNIK za N.S.W. Mr. R. OLIP, 65 Moncur St., Woollahra, N.S.W. Tel. 32-4806

ZASTOPNIK za VIC.: Mrs. M. PERSIC, 704 Inkerman Rd. Caulfield, VIC. Tel. 50-5391.

UGANKE

Svetel brat in temna sestra
roke si podajata.

Od vzhoda do zahoda
dan za dnevom rajata.

Bel je in vendar ga starost ne tlači.
Tudi ni mlinar, slikar tudi ni.
Oči so ogljene in pipa je dolga,
gorjača je močna, poguma pa ni.

Je rahla odeja, debela in topla,
sestavlja jo krpic obilo.
A vendar ne šiva ne vboda ne roba
oko mi še ni zasledilo.

Glej, polna sem zob,
pa grizem in trgam ves dan.
A vendar moj drob
na hrano je čakal zaman.

Četveronožec je, ob mizi rad stoji,
ne vpraša za pijačo in jed mu ne diši.

Sem rdečelična kot gospodična,
v zemlji tičim, v zrak repek molim.

Modre glave, težke glave
tam so zborovale,
a ne sklepa, ne predloga
dati niso znale.

Glavo zeleno, srce rumeno,
nogo edinko — ugani jo, sinko

Ljudje mi pravijo, da bodem,
zato me zaničujejo.
A vendar me za vreme
prav radi izprašujejo.

TURISTIČNA AGENCIJA

"PUTNIK"

245 Gertrude St., Fitzroy, Vic. 3065 — Lastnik: PAUL NIKOLICH

Priporočamo se za potovanja v Slovenijo po najnižjih cenah. Urejujemo vse potniške zadeve: potne liste, vize in druge dokumente.

Pripravljamo za vsak mesec skupinska potovanja v Slovenijo in druge kraje v Jugoslaviji

Pišite, telefonirajte ali pridite osebno.

Priporočite nas svojim prijateljem.

Ako živite daleč od nas, vam vse uredimo po pošti.

PUTNIK ima zvezo z vsemi kraji v Jugoslaviji.

PUTNIK je edina samostojna agencija v Avstraliji.

Odrpto imamo vsak dan od 9. dop. do 6. pop. Ob sobotah od 9. do 12, ob nedeljah od 10. dop. do 2. pop.

URADNIKI: Mr. P. Nikolich, Miss Nada Nakovoj, Miss L. Koren, Mr. R. Manevski.

Informacije po telefonu 419-1584.
Po urah 415-978 ali 44-6733.

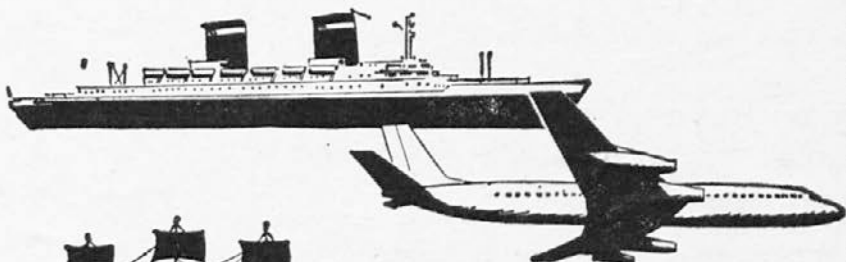

PHOTO STUDIO

VARDAR

108 Gertrude Street

Fitzroy, Melbourne, Vic.

(Blizu je Exhibition Building)

Se priporoča rojakom za naročanje fotografij vseh vrst.

Nevestam posojamo brezplačno nove poročne obleke.

Odrpto vsak dan od 9. do 1. in od 3. do 6. ure pop.

Ob sobotah in nedeljah od 9.-7.

Dogovorite se za čas preko telefona: 41-5978. Izven ur: 44-6733

Lastnik: P. NIKOLICH

SPORTNE ZANIMIVOSTI

Poslal Janez Škraba

Slovenski tekmovalci na olimpijskih igrah so si doslej priborili naslednja priznanja:

Zlate kolajne

- 1924: Leon Štukelj, gimnastika, mnogoboj.
Leon Štukelj, gimnastika, drog.
1928: Leon Štukelj, gimnastika, krogi.
1964: Miro Cerar, gimnastika, konj z ročaji.
1968: Miro Cerar, gimnastika, konj z ročaji.

Srebrne kolajne

- 1928: Jože Primožič, gimnastika, bradlja.
1936: Leon Štukelj, gimnastika, krogi.

Bronaste kolajne

- 1928: Leon Štukelj, gimnastika, mnogoboj.
Stane Drgane, gimnastika, preskok.
1964: Miro Cerar, gimnastika, drog.

Slovenski tekmovalci v Mehiki 1968

Atletika: Marjana Lubej, članica Kladivarja, dvanajstkratna prvakinja Jugoslavije, rekorderka SFRJ v tekah na 100 m in 200 m.

Polde Milek, član kranjskega Triglava, lani z 213 cm izenačil Todosijevičev državni rekord.

Gimnastika: Janez Brodnik, študent VŠTK. Nastopil v OI v Tokiu, na EP v Anversu, SP v Dortmundu, na mediteranskih igrah v Tunisu ter na predolimpijskih igrah v Mehiki leta 1967.

Miro Cerar, državni prvak od leta 1957, dvakratni absolutni evropski prvak, trikrat svetovni prvak, enkrat olimpijski zmagovalec. Diplomiran pravnik, ta čas študent VŠTK.

Martin Šrot, po poklicu zlatar. Udeleženeec dveh SP, OI 1964, dvakrat na mediteranskih igrah. Največji uspeh — bronasta kolajna EP 1963 v Belgradu v preskoku.

Kolesarstvo: Franc Škerlj, član Roga iz Ljubljane, star 27 let, po poklicu mehanik, dvakratni zmagovalec dirke "Po Jugoslaviji" — 1962 in 1967.

Rudi Valenčič, star 27 let, mizar v Pivki, tekmuje za ljubljanski Rog. Lani najuspešnejši jugoslovanski kolesar. Zmagovalec dirke "Po Jugoslaviji" 1964 in 1968. Na dirki "Po Maroku" 1968 četrti.

Košarka: Ivo Daneu, 31 let, uslužbenec, član Olimpije. Najznamenitejši jugoslovanski košarkar vseh časov. NA SP v Urugvaju 1967 razglašen za najboljšega igralca sveta.

Plavanje: Dani Vrhovšek, študent, član Ljubljane, 23 let. Rekorder SFRJ na 100 m hrbtno in 200 m hrbtno.

P O Z O R ! P O Z O R !

Praden kupite poltrone, divane ali "couche", pridite k nam ogledati si kvaliteto in nizke cene.

Izdelujemo jih sami, zato so naše cene za 50% odstotkov nižje kot drugod.

V I K T O R S T O L F A

562 High Street, Thornbury, Vic. 3071

Tel. 44-7380

Seveda se bomo pomenili po slovensko

S L O V E N S K I M I Z A R

JANEZ GODINA

28 Taylor Rd., Albion Park, NSW 2527

TEL.: Albion Park 209

se priporoča za vsa mizarska in tesarska dela pri gradnji novih hiš. Tudi oskrbi popravila pri starih hišah.

Cene zares nizke. Vsa dela garantirana.

" O X F O R D H O T E L "

vogal Crown&Corrimal Sts., WOLLONGONG
Vodstvo nedavno prevzela rojakinja

gospa J A Z B E C

Obedi in večerje po slovenskem okusu
in receptih.

Zelo primerno za samce, le pridite!

Prostorna dvorana za gostije ob porokah,
krstih, obletnicah in tako naprej. Sprejme
120 oseb.

SLOVENSKE PLOŠČE
KNJIGE — SLOVARJI — MUZIKALNI
INSTRUMENTI

UNIVERSAL RECORD CO.

205 Gertrude St., Fitzroy, VIC. 3065

Tram 88, 89, 90 iz Bourke St. do postaje 13.

Kataloge in naročbe pošiljamo s pošto
POSLUŠAJTE NAŠO RADIJSKO EMISIJO
ob ponedeljkih 9.07 zvečer na 3 XY — Mel-
bourne, val 1420.

Bahač je imel psa, ki se je z njim znancu ta-
kole pohvalil:

"Na sto metrov daleč me zavoha in priteče k
meni. Kaj praviš na to?"

"Mislim, da je čas, da se greš kopat".

STANISLAV FRANK

74 Rosewater Terrace, Ottoway, S.A. 5013

LICENSED LAND AGENT:

Posreduje pri nakupu in prodaji zemljišč
in hiš.

DARILNE POŠILJKE v Jugoslavijo
posreduje.

SERVICE ZA LISTINE: napravi vam
razne dokumente pooblastila, testamente itd.

ROJAKI! S polnim zaupanjem se obra-
čajte na nas v teh zadevah!

Tel. 42777

Tel. 42777

PODJETJE ZA POHIŠTVO, CANBERRA

JANEZ TADINA

9 Collins Street, Quenbeyan, N.S.W. 2620

Priporoča se rojakom za naročila za vsa-
kovrstno pohištvo v dnevnikih sobah, spalnicah,
kuhinjah in podobno.

Phones: Qbn. 1102.

After Hours: Canb. 49 8162

AVTOKLEPARSKO PODJETJE

IVAN ŽIZEK

"GRANVILLE" SMASH REPAIR"

10 Rawson Rd.
Guildford, N.S.W.
Tel. 632-4433

Delo opravi v sporazumu z zavarovalnico
ali po osebnem dogovoru s stranko.

Ponoči in podnevi "Towing Service"

Izučeni avtokleparji lahko dobijo delo

Tel.: 632-4433 — 632-0349

Lenuh je na ulici prosil za malo denarja in
pravil vsakemu, kako hudo je lačen.

"Zakaj pa ne greš delat, saj si videti zdrav?"

"Zdrav sem, saj sem tudi delal, pa sem bil po-
tem še bolj lačen."

SLOVENSKA MESNICA ZA

WOLLONGONG ITD.

TONE IN

REINHILD OBERMAN

20 Lagoon St., Barrack Point, NSW.

Priporočava rojakom vsakovrstne mesne
izdelke: kranjske klobase, ogrske salame,
slanino, sveže in prekajeno meso, šunke itd.
Vse po najboljšem okusu in najnižjih cenah.

Razumemo vse jezike okoliških ljudi.
Obiščite nas in opozorite na nas vse svoje
prijatelje!

HAIRDRESSING SALON

"MIRA"

25 Dale Street, Fairfield, N.S.W.

se priporoča rojakinjam v Fairfieldu in okolici za pričeske, ondulacije, kodranje, barvanje in nego las.

Poleg rednih delovnih ur, je salon odprt tudi v četrtek zvečer in soboto ves dan.

Cene zmerne: "Special permanent" samo
\$ 3.50

Telefon 72-6392. Mira Radič.

GLAVNI AGENT ZA FIRMO "PUTNIK"

OLYMPIC EXPRESS

110 A Bathurst St., Sydney, 2000

Tel: 61-7121 ali 26-2191

PODRUŽNICA:

253 Elizabeth St., Sydney

Tel: 26-1134

★ Urejuje rezervacije za potovanje po morju in zraku

★ Nudi možnost dolgoročnega odplačvanja na nizek depozit

★ Izpolnjuje obrazce za sklepanje zakona, razne prošnje in tako dalje.

★ Ima na ponudbo zastopnika, ki vas lahko obišče in vam pomaga v raznih problemih.

OBRAČAJTE SE NA NAS!

NAJCENEJŠE POTOVANJE

Z ladjo: MELBOURNE — GENOVA
(izven sezone) \$ 350.00

Z letalom: skupine AVSTRALIJA — RIM
— AVSTRALIJA \$ 781.00

Z letalom: skupine AVSTRALIJA —
LJUBLJANA — AVSTRALIJA \$ 798.90

Za podrobne informacije in tiskovine:

A L M A

POTNIŠKO PODJETJE

330 Little Collins Street (vokal Elizabeth St.,
Melbourne 3000. Telefon: 63-4001 & 63-4002

SREDI APRILA 1969

polet okoli sveta preko Amerike od \$ 783
naprej

Videli bomo: Wellington — Tahiti —
Balboa-Cristobal (Panama) — NEW YORK
— Southampton — Rotterdam — Bremenha-
ven — London — Belgijo — Luxemburg —
Italijo — Švico — Avstrijo — Nemčijo —
Francijo.